

Medya Susturulamaz!

Haber Merkezi- Tüm engelleme ve baskılara rağmen gerçekleri ısrarla yazmayı sürdüren gazetemiz Medya Güneşi'ne yönelik bir tutuklama daha. Gazetemiz tam baskıya girmek üzereyken bu defa, DGM'ler yeni yazışları müdürümüz Mahmut Metin'in başını istediler. Ocak ayından bu yana gazetemiz yöneticileri, sıraya konulmuşlar gibi ard arda tutuklandılar. 22 Ocak'ta Gazetemiz Genel Yayın Yönetmeni Osman Aytar, 12 Mart'ta Gazetemiz Sahibi Cemal Özçelik ve şimdi de 15 Temmuz'da Mahmut Metin tutuklandılar.

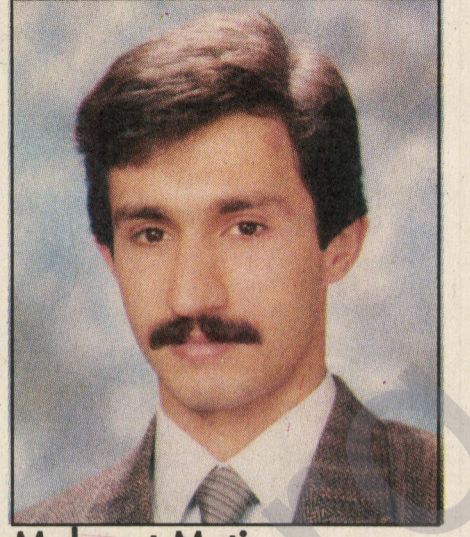
Yargıtay, önceki Yazışları Müdürümüz Salih Bal için verilen hapis ve para cezalarını onaylayarak, bu arkadaşımızı da "sabıkalılar" sınıfına dahil etti ve bu nedenle yazışları müdürlüğü görevini bırakmak zorunda kaldı.

MGK'nin hükümete ve güdümlü basına son olarak dikte ettirdiği kararlar, hemen kendini gösterdi. Özgür Gündem ve Devrimci Emek'in yazışları müdürlerinin de yine Mahmut Metin'le aynı dönemde tutuklanmaları, önümüzdeki süreçte meydana gelebilecek gelişmelerin işaretleridir.

TC, ne pahasına olursa olsun halkımızın, dünya özgür uluslar topluluğunun onurlu bir üyesi olması için verdiği mücadeleyi bastırmak istiyor ve bunun için önüne koyduğu politiklardan biri de Kürt sosyalist, devrimci ve yurtseverlerini legal platformlardan uzaklaştırmaktır. Ne var ki bu da tutmayacak ve Kürt halkı mücadelesini yaşamın her alanında kararlı bir biçimde sürdürecektir.

Mahmut Metin'in tutuklanması ile ilgili olarak Gazetemiz Genel Yayın Yönetmeni

Devamı s.15'te

Mahmut Metin

Sivas, Solingen ve Değişmeyen Zihniyet sayfa 2

Sivas'ta "Devlet suçlu" sayfa 7

MEDYA

Onbeş Günlük Haber-Yorum Gazetesi

GÜNEŞİ

16-31 Temmuz '93

Yıl: 6

Sayı: 34

8 000 TL

(KDV dahil)

Çiller de askeri "çözüm"de ısrarlı

SAVAŞA TAM HIZ!

Kirli savaştan Kürt çocuklarına "hediyeler" !

Foto: Medya Güneşi

Devletin Kürt köylerine yönelik saldırıları sürüyor. Şırnak'ın merkeze bağlı Bestka Mêrsiyê (İkizce) köyü devlet güçleri tarafından basıldı. Köylüler hayvanlarını, biçtikleri ekinleri ve eşyalarını alma fırsatı verilmeden köylerinden kovuldular. Zorla göç ettirilen köylüler çevre il ve ilçelerdeki yakınlarının yanlarına sığınmak zorunda kaldılar. 28 Haziran'da İkizce köyü yakınında bulunan tabura, gerillalar tarafından düzenlenen saldırı sonrasında gerçekleşen köy baskını ile, devlet güçleri, gerillalar karşısındaki zayıflıklarının intikamını köylülere işkence yaparak, köyü boşaltıp yakarak almaya çalıştılar. Sayfa 15

- ✓ Ber bi eniyek netewî ve rûpel 4
- ✓ Pêşniyara YEKBÛN'ê ji bo programa ENIYEK rûpel 8
- ✓ Sosyalistlerin birliğı zorunlu sayfa 9

Sivas, Solingen ve Değişmeyen Zihniyet

Önümüzdeki süreçte gündeme gelebilecek Sivas benzeri kanlı olayların deşifre edilerek önlenmesi, psikolojik savaş dahil genel olarak kirli savaşın etkisizleştirilmesi, Kürdistan'da artık günlük "olağan" gelişmeler haline gelen katliamların durdurulması, yetmiş yıllık inkar ve imha politikalarında ayak diretenlerin yeniden önlerine koydukları plan ve politikaların boşa çıkarılması, Kürt ve Kürdistan sorununda halklarımızın çıkarına olan siyasi çözüm yolunun açılması, halkımızın özgür bir ortamda kendi geleceğini tayin etmesi ve benzeri onlarca, yüzlerce görevin yerine getirilmesi; ancak herkesin konumuna uygun bir biçimde üzerine düşeni yapması ile mümkündür. Aksi durum, kan ve gözyaşının, halklarımıza yaşamı zindan eden uygulamaların daha da sürmesi demektir.

Otuzyedi aydın hunharca katledilmesine neden olan Sivas olayları üzerine çok şey söylendi, yazıldı. "Tahrir var mı, yok mu, varsa kim veya kimler yaptı" türünden sorular günlerce basın-yayın organlarında tartışıldı, bu sorulara farklı cevaplar verildi.

Solingen'de bir grup ırkçının Türklerin yaşadıkları bir binayı ateşe vermesi sonucu yaşamını kaybedenlerin ardından dökülen gözyaşları kurumadan meydana gelen Sivas olayları, haklı olarak farklı coğrafyalarda meydana gelseler de her iki olay arasındaki bağlantıları tartışma gündemine soktu.

Hiç kuşku yok ki Sivas olayı, sıradan ve kendiliğinden gelişen bir olay değil, planlı ve bilinçli olarak önceden tezgahlanan, benzerleri daha önceleri de görülen olaylardan biridir ve kim ne derse desin sorumlusu devlettir. Hükümetin ve genel olarak devletin olaylar karşısında gösterdiği tepkinin boyutu, olayda devletin rolünü açıkça ortaya koymaktadır.

Solingen-Sivas Hattı

Gündemi saptırma ve şovenizmi körüklemeye TC yönetimi tarafından alabildiğince kullanılan Solingen olayına kaynaklık eden anlayışlar değerlendirildiğinde, bu tür anlayışların bizler açısından hiç de yeni olmadıkları görülebilir. Geçmiş ulusal ayaklanma veya direnişler sırasında, ya da son birkaç yılda Kürdistan'da evleri, içindeki insan, hayvan ve eşyalarla birlikte yakan zihniyetin suç dosyası oldukça kabarık olduğu için tümünün üzerinde durmak bu yazının konusu değil ve duyarlı çevrelerce de bu gelişmeler biliniyor.

Daha geçen yıl Şırnak ve Kulp'ta ya da örneğin defalarca Gundik(Balveren)'te yaşananlar, olaylar farklı coğrafyalarda meydana gelseler de Solingen veya Sivas olaylarıyla önemli paralellikler göstermektedir. Şırnak'ı, Kulp'u, Gundik'ı ve

sayılabilecek onlarca, yüzlerce yerleşim birimini saatlerce topa tutanlarla Solingen'de Türklerin yaşadıkları evleri ateşe verenler, Sivas'ta Madımak Otelini yakarak 37 aydının diri diri can vermesine neden olanlar, söylemlerinde ne denli farklı görüşler savunurlarsa savunsunlar, özünde aynı "dünya"nın insanıdır; insanlığın yüzkarası eylemlerin sorumlusudurlar ve tarih karşısında suçludurlar.

Sivas'ta 2 Temmuz günü yaşananlar, aynı zamanda yetmişli yılların sonlarında Maraş, Çorum, Malatya, Sivas, Elazığ ve benzeri daha birçok yerde meydana gelen olaylarla da benzerlikler göstermektedir. O dönemde de gelişen ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine gözdağı vermek, toplum içinde Kürt-Türk, Alevi-Sünni ilişkilerini körükleyip dikkatleri başka alanlara çekerek gündemi saptırma için uygulamaya konulan plan ve politikaların birer ürünü olarak boyverdi sözü edilen olaylar.

Devlet Sivas'ta da benzeri bir planı uygulamaya koydu ve zaten buna hazır olan belli bazı dinci ve faşist kesimler vardı. Bölgeden Sivas'a akin eden gruplar, adım adım hazırlıkları yapılan eylemlerle Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne saldırdılar ve Pir Sultan Abdal büstünü yerlerde sürükleyerek onu adeta yeniden idam ettiler.

Ama bu defa oyun tutmadı; gündemi istedikleri biçimde saptıramadılar, Alevi-Sünni çatışması yaratılamadı. Sivas olayları tüm sıcaklığıyla gündemde iken, Erzincan'a bağlı Başbağlar köyünde 32 kişinin öldürülmesi de gündemi değiştiremedi. Başbağlar olayını PKK veya başka bir sol örgüt üslenmedi, gözler yine kontgerillaya yöneldi. Yine de belirtmek gerekir ki, kim yaparsa yapsın Başbağlar olayı bir katliamdır ve tasvip edilmesi mümkün değildir.

İnisiyatif Generallerde

Sivas'ta gerçekleşen aydın katliamının sorumlularını ortaya çıkarmak yerine,

katliama maruz kalanları sorumlu tutmaya çalışan devlet yöneticileri, Sivas olaylarının tozu dumanı içinde temel gündem maddelerinden biri haline gelen devletin psikolojik savaş konusunda atağa kalktılar, bir dizi toplantı ve görüşmelerle psikolojik savaşın temel dayanaklarını genişletmeye çalıştılar. Geçtiğimiz yıllarda defalarca tekrarlandığı gibi, D.Güreş'in de Diyarbakır'da yaptığı bir konuşmada, devletin sürdürdüğü kirli savaşın savunucusu olmayan herkesi hedef göstermesinin ardında yapılan Olağanüstü Hal Koordinasyon Kurulu toplantısında, yeni bazı kararlarla tırmandırılan psikolojik savaşın yönelimleri, ordunun hükümete ve basınyayın organlarına verdiği brifinglerle daha da belirginleşti.

Kimi basın-yayın organlarına da yansıdığı gibi, ordu generalleri, yetmiş yıldır uygulanan ve iflas ettiği artık geniş çevrelerce de ifade edilen inkar ve imha politikasında ısrarlı davranıyorlar. Basınyayın organlarının kirli savaşın birer propaganda araçları olmaları için bir nevi direktiflerin verildiği, brifinglerden dışarıya yansıyan bir gerçektir. Demirel'e başbakanlığı döneminde danışmanlık yapan Turkish Daily News'in yöneticilerinden İlknur Çevik'in ordu tarafından, basına verilen brifingde "onur kırıcı" şeylerin söylendiğini belirtmesi dikkate alındığında ordu generallerinin dayattıkları görüş ve tutumlar daha iyi anlaşılabilir.

"Bir çakılı bile kimseye vermeyiz" sözünü daha DYP Genel Başkanı seçildiği gün söyleyen Tansu Çiller, ordunun önüne koyduğu plan ve politikaları da birbir kabul etti, konuya ilişkin olarak parlamentoda "ortak bir tutum" oluşturmak için parlamentoda temsil edilen partileri ziyaret etti. Demirel ve Çiller, Kürt sorunu konusunda zaman zaman hem birbirleriyle, hem de kendi kendileriyle çelişen açıklamalar yaptılar. Çiller, "Kürt sorunu yok" deyip akabinde Kürtçe TV ve radyo yayınının tartışılması gerektiğini vurgularken, daha bir yıl önce "Kürt realitesi"ni tanıdığını belirten Demirel, yabancı bir gazeteyle verdiği demeçte "Kürt sorunu yok" diye bildi.

Yani kısacası, özellikle ordu generalleri tarafından dikte ettirilen ve bu aşamada hükümet ile güdümlü basın tarafından da benimsenen, yılların köhnemiş, kan ve gözyaşına neden olmuş inkar ve imha politikasıdır. Öylesine bir hava yaratılıyor ki, daha çok TC'nin geleceğini düşünerek Kürt sorununda kimi "reform"ları önerenler bile, belli çevrelerce neredeyse hain ilan edilecek.

Geleneksel Çözumsuzlük

Ne var ki, daha çok kan ve gözyaşının dökülmesine neden olan yetmiş yılın inkar ve imha politikasında ısrar etmenin çözüm olmadığı, aksine devletin çözumsuzlüğüne bir sonucu olduğu çok geçmeden görülecektir. Bu gerçek, değişik amaçlı olsa da kimi basın yayın organlarında da ifade ediliyor.

Sivas'ta oynadığı oyunun kendisine yönelmekte olduğunu gören devletin, büyük bir hızla psikolojik savaş boyutlandırması; Kürdistan'ı baştan başa

savaş alanı haline getirmesi; köy ve mezra boşaltmalarının, yerinde infazların, savaş uçakları ve helikopterlerle dağlık alanların bombalanmasının günlük olağan olaylar haline gelmesi; yeniden "Kürt sorunu yok", "dış kışkırtma" ve "eşkiya sorunu var" türünden demagogilerin, hem de dinleyenleri biktırıcısına dile getirilmesi, devletin içinde bulunduğu çözumsuzlüğün işaretleridir.

Kürt ulusal demokratik muhalefetinin, ateşkes dahil, tüm iyiniyetli girişim ve çabalarını elinin tersiyle iten TC yönetiminin benimsediği yol, ne pahasına olursa olsun ulusal uyanış ve mücadeleyi bastırmaktır. Yeni süreçte belirginleşen politikalarından biri de Kürt sosyalist, devrimci ve yurtseverlerine legal platformları kapatmak, değişik yol ve yöntemlerle etkisizleştiremediği mevcut muhalif kurum ve kuruluşları da kapatmak veya çalışamaz hale getirmektir. Bu anlamda HEP'in kapatılması ile Kürdistan ve Kürt sorununa duyarlı basın-yayın organlarına yönelik suçlamalar ve bu alandaki bazı uygulamalar, hem gözdağı vermenin, hem de sindirme ve yıldırma yoluyla susturma politikasının birer ürünüdürler.

Devletin çözumsuzlüğünün ürünü olan politikalarla karşı mücadele etmek bugün her zamankinden daha bir önem kazanmıştır. Tehlike sadece ulusal ve toplumsal kurtuluş için mücadele edenlere de yönelik değil, kirli savaşın savunucusu olmayan herkese yöneliktir. Amaç bellidir ve devlet her yolu mübah görüyor. Ulusal demokratik güçlerin kendi aralarında veya genelde Türkiye devrimci demokratik güçleriyle attıkları ortak adımların sonuçları beklenmeden, hemen, daha geç kalmadan, sosyalistlerden yurtsever dindar ve demokratlara; parti, dernek, vakıf, enstitü, dergi, gazetelerden yayınevlerine kadar her kurum, kuruluş ve kişinin kendi konum ve gücüne denk düşen bir anlayışla süreç müdahale etmesi, geliştirilecek aktif tutumlara omuz vermesi yaşamsal bir öneme sahiptir. Birine yönelik baskı ve saldırı, diğerlerine de yönelmiş gibi kabul edilmelidir. Sivas katliamının ardından gelişen tepkileri ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi için örgütlemenin olanakları da artmış durumda ve bunun değerlendirilmesi gerekir.

Önümüzdeki süreçte gündeme gelebilecek Sivas benzeri kanlı olayların deşifre edilerek önlenmesi, psikolojik savaş dahil genel olarak kirli savaşın etkisizleştirilmesi, Kürdistan'da artık günlük "olağan" gelişmeler haline gelen katliamların durdurulması, yetmiş yıllık inkar ve imha politikalarında ayak diretenlerin yeniden önlerine koydukları plan ve politikaların boşa çıkarılması, Kürt ve Kürdistan sorununda halklarımızın çıkarına olan siyasi çözüm yolunun açılması, halkımızın özgür bir ortamda kendi geleceğini tayin etmesi ve benzeri onlarca, yüzlerce görevin yerine getirilmesi; ancak herkesin konumuna uygun bir biçimde üzerine düşeni yapması ile mümkündür. Aksi durum, kan ve gözyaşının, halklarımıza yaşamı zindan eden uygulamaların daha da sürmesi demektir.

PANORAMA

Osman Aytar

Bir grup sosyalist daha

YEKBÛN'A KATILDI

HEWLÊR (Medya Güneşi)- Bir grup Kürdistan İşçi Partisi (KIP) üyesi, YEKBÛN (Kürdistan Birleşik Halk Partisi)'a geçme kararı aldılar. "Kürdistan Kamuoyuna" başlıklı ve 7 Temmuz 1993 tarihli açıklamada şöyle deniliyor:

"Biz, bir grup Kürdistan İşçi Partisi (KIP) üyesi olarak, bir yılı aşkın bir süredir kendi aramızda yürüttüğümüz tartışmalar, çetli düzeylerdeki ilişki ve görüşmeler sonucunda, siyasal yaşam ve mücadelemizi YEKBÛN (Kürdistan Birleşik Halk Partisi) saflarında sürdürme kararını almış bulunmaktayız. Bu kararımızın gerekçelerini ve bundan beklentilerimizin ana hatlarını kısaca kamuoyuna açıklamayı görev olarak görmekteyiz;

"Yukarıda ifade ettiğimiz kararımızın temelinde, KIP'in hem program ve hem de siyasal perspektiflerinden yaşatılması gerekli ve olanaklı olan siyasal değerlerimiz yatmaktadır. Bunlar, Kürdistanlı sosyalistlerin örgütsel birliği ve Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin Kürdistanlı bir örgütsel perspektif ile yürütülmesi gerekliliğinde somutlaşan siyasal değerlerdir. Bu kararımız, YEKBÛN'un (Kürdistan Birleşik Halk Partisi) program, tüzük ve bir yıllık çalışma pratiğinden hareketle de, siyasal yaşantımızın, temel siyasal değerlerimizle görevlerini yerine getirebileceğine inandığımız bir mekanizmada devam ettirilmesi anlamına gelmektedir. Program ve tüzüğe ilişkin kimi noktaların da, aynı çatı altında yürüteceğimiz çalışma sürecinde parti yaşamında demokratikliğin

gereği olarak, parti politikasına aktif katılımı ile parti üyelerinin hak ve sorumluluklarını düzenleyen ilkelerin güvencesi altında çözülebileceğine inanıyoruz.

"Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde örgütsel mücadelenin gerekliliği ve sosyalistlerin örgütsel birliğinin önemine büyük bir değer veren bizler, yukarıda ifade ettiğimiz kararımızın bu çerçevede değerlendirileceğine olan inancımızı belirtmek istiyoruz.

"Kürdistan'da siyasal kadroların siyasal tercihler temelinde, örgütlü mücadeleye omuz vermeleri gerektiğine inanıyoruz. Ancak böyle bir tutum ile halkımızın kurtuluş mücadelesinin, bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu sağlıklı siyasal zeminlerde güçlendirilmesine katkıda bulunulacağını belirtmek istiyoruz. Böyle bir gereksinim, tarihimizde benzeri görülmemiş bir ulusal potansiyele karşın, siyasal perspektiflerin giderek bulanıklaştırılmak istendiği günümüz koşullarında her zamankinden daha önemlidir. Özellikle bu potansiyelin harekete geçirilmesinde hala yanlış yöntemlerin egemen olduğu bir dönemi yaşadığımızın bilinciyle hareket etmek gerektiğinin altını çizmek istiyoruz.

"Yukarıda kısa ve ana hatları ile yurtsever kamuoyuna açıkladığımız tutumumuzun, siyasal değerlerimiz temelinde bir siyasal tercih olarak değerlendirilerek, ülkemizin siyasal kadroları tarafından üzerinde dikkatle durulacağını umuyoruz."

AMED KİTABEVİ KAPATILDI

DIYARBAKIR (Medya Güneşi)- Daha önce defalarca polis tarafından basılan; sattığı kitap, poster, gazete ve dergileri yırtılan; çalışanları gözaltına alınan, tartaklanan, ölümlü tehdit edilen Amed Kitabevi (Cumhuriyet Kitap Kulübü) kapatıldı. Vedat Aydın'ın katledilmesinin 2. yıldönümünde kepenk kapatma eylemine katıldığı gerekçesiyle kapatılan Amed Kitabevi'nin sahibi Kutbettin Yıldız, 13 Temmuz günü yayınladığı basın açıklamasında kapatma olayına değinerek, polislerin kapatma sırasında kızına hakaret ederek dövdüklerini belirtti. Yıldız, açıklamasında devamla şöyle diyor:

"Demokratik bir devlet olduğunu iddia edenler 'hiçbir zaman yasalar dışına çıkılmayacaktır' diyor. Oysa çok açıktır, Diyarbakır'da ve bir bütün olarak ülkemizde devlet kendi yasalarını bile tanımıyor. Yoksa Diyarbakır'da ve ülkemizde geçerli olan yasalar dağ yasaları mı?

"Kültür Bakanı Fikri Sağlar hergün çetli kültür etkinliklerinde boy gösteriyor. Hükümetin bu bakanına sormak lazım: Ülkemizde kitabevleri, gazete büroları ve diğer kültürel ve siyasal kurumlar hergün yakılıyor ve yasadışı yollarla kapatılıyor. Bu sayın bakan bunları görmüyor mu? Yoksa Sağlar da 'Mehmetçik kültür bakanı' mı?

"İşyerine gelip kızıma hakaret ederek 'biz güçlüyüz, biz devletiz, kapatın diyorsak kapatacaksınız, istediğimizi yaparız' diyorlar. Biz güçlüyüz diyenler çok açıktır ki artık kitaplardan korkacak kadar küçülmüşler.

"Artık ülkemizde dağ kanunları geçerlidir. Tersini iddia edilemez. Tersini iddia edenler kördür.

"Durumu kamuoyunun ve basınımızın bilgisine sunar, herkesi duyarlı olmaya çağırırım."

Reva pisikê heta kadînê ye

Li Tirkîyê li ser polîtîkayên îflaskirî carek din sonda "serfiraziyê" tê xwarin. Berpirsiyarên hukûmata koalîsyona DYP-SHP'ê û ordiyê, li pey hewqas xwîn û hêşiran bi dengê bilind behsa pelçiqandina "terorîst" û "eşqiya" dikin; di bin bandora "tekoşîna bi tevayî" (topyekûn mucadele) de dixwazin bi hemû rê û metodan ve, "dewleta Tirkan a dawî" ji destê "cudaxwaz" û "parvekeran" xelas bikin.

Him di civîna MGK'ê (Konseya Ewlekarî ya Milî) ya dawî de him jî di civînên ku di roja 11'ê Tirmeha 1993'an de ji alî berpirsiyarên ordiya Tirkan ji bo endamên hukûmatê û çapemaniya Tirkan hatibûn amadekirin de, stratejiya şerê qirêjî carek din hat şîrovekirin û ji tevayîya "milet" alîkarî hat xwestin. Ji rojnameyên rojane tenê Ozgur Gundem û Aydinlik beşdarî civînê nebûn, çimkî ev herdu rojname jî nehatibûn gazîkirin.

Li gor hin nûçeyan û çavkaniyan, di civînên ordiyê de, berpirsiyarên ordiyê, bi nêrînên ku îflasbûna wan a 70 salî ji alî gelekên ve jî tê qebûlîkirin, şîret li xwedî û berpirsiyarên rojname û kovaran kirine û wekî emrên leşkerî vatîniyên "milî" anîne zîman. Ne wan rojnamevanên ku gava were hesabên wan, dikarin li ser demokrasîya çapemaniyê bi seetan bipiyivin, tiştê gotine; ne jî berpirsiyarên ordiyê xwestine fersendek weha bidin beşdarvanên civînê.

Daxuyaniyên ku di pey van civînên ku ji alî MGK'ê amade bûne, hatin weşandin jî nîşan didin ku dewleta Tirkan hîn jî encama bûyerên 70 salî ders negirtiye. Ev tarîxa 70 salî ku ji bo gelan, bi taybetî jî ji bo gelê Kurd bi xwîn, hêşir, zilm û zordarî hatiye nivîsandin, wusa tê xuyakirin ku wê hîn jî dom bike. Dewleta Tirk, qîma xwe bi qebûlnekirina şerwestandin û pêşniyarên din ku dikaribûn rîya çareserkerîna siyasî vekin, nayne û bi awayekî hovane dixwaze şerê qirêjî bidomîne.

Tiştên ku tînin gotin birastî nîşanên durûtî û dijminatîya dewletê ne. Li gor biryarên ku di çapemaniya Tirkîyê de jî hatin weşandin, di çarçowa şerê psîkolojîk de li Kurdistana Bakur wê bi balafirên belavok û tiştên din ên propagandaya qirêj bînin belavkirin. Di van de ewê were nivîsandin ku, tevgera Kurdan xizmeta Ermenîyan dike, ji derve alîkarî disitîne, ji gel însanên bêguneh dikuje û hwd... Lê TC wê nikaribe bi vî rîyê jî gel bixapîne. Di derheqê tevgera Kurdan de derewên TC'ê li ber çavan in. Aşker-eye ku yên ku belavok û afîşên xwe yên bi derew û demagojiyan tijekirî, bi balafirên ku ji dewletên derva ha-

tine stendin, belav dikin; gundan xera dikin û dişewitînin; însanên sivil li gund û di kolanên bajarên de di cî de înfaz dikin; ji bo rê li ber tekoşîna rizgariya netewî ya Kurdistanê bê girtin, bi Îran û Sûriyê re civînan çê dikin, ne welatperwerên Kurdan in; rasterast dewleta Tirkan bixwe ye.

Di gel qetlîamên ku li Kurdistanê tînin kirin, bûyera Sêwasê jî carek din nîşan da ku, dewlet bixwe jî hemû qetlîaman berpirsiyar e. Tawrê nûnerên dewletê rasterast parastina qetlîaman bû. Hêzên dewletê ku li hember sosyalîst, şoreşger, welatperwer û demokatan dibin "şer", li Sêwasê temaşeyê şewitandina ronakbîran dikirin. Lê ew hêzên ku temaşeyê kuştina ronakbîran kirin, di xwepêşandinên protestokirina qetlîaman de diranên xwe yên bi xwîn nîşan dan.

Berpirsiyarên TC'ê divê baş bîzanîbin ku doza Kurd û Kurdistanê, bi qetlîam û sirgûnê jî ji holê ranabe. Ji bo ku meriv vî rastiyê bibîne ne hewceyî şîrovekirina dema împaratoriya Osmanîyan e. Dema TC'ê gelek tiştan derxistiye holê û ku meriv bixwaze rastiyê bibîne her tişt li meydanê ye. Qetlîamên ku li pey Serhildana Şêx Seîd, Sason, Agirî û Dêrsim çê bûn, zirarek mezin dan gelê Kurd, xwîna Kurdan wek avê herikî, seranserê Kurdistanê wêran bû.

Pîştî darbeya 12'ê îlona 1980'an jî ji bo pelçiqandina tevgera Kurdan her tişt çê bû. Lê şiyarbûn û tekoşîna netewî pêşde çû. Dewletê sazîyên nû çê kir, qerarnameyên ku bi navê SS dihatin naskirin derxist, li Kurdistanê cihanîna divêtiyên hin maddeyên Peymana Mafên Mirovî ya Ewropa da sekinandin. Piraniya ordiyê li Kurdistanê bi cîh bû, ji bo ihtiyaciyan leşkerî bi trîlyonan TL hat xerckirin. Bi kurtasî her tişt ji bo pelçiqandina şiyarbûn û tekoşîna netewî hat seferberkirin.

Lê encam çî bû? Zêde xwîn û hêşir. Di vî pêvajoyê de zirarek mezin gihîşt gelê Tirk jî, pahriya nan biçûk bû, huzûr nema. Berpirsiyarên TC'ê di şûna dîtina van rastiyan, çavê xwe kor, guhê xwe kerr kirin û hîn jî dikin. Ji nû ve, metod û polîtîkayên rîzyayî, îmha û înkarkirîna wek riyên "çareserkerîna" didin ber xwe. Lê ewên jî neçin serî. Gotinek Tirkan heye: "Ku bîhn ji goşt were xwê dixin, lê ku bîhn ketibe xwê wê çî çare be?" Êdî bîhn ketiye him goşt him jî xwê ya polîtîkayên TC'ê, bê bi rîya çareserkerîna siyasî tû şansê wan nema ye. Pisikê dest bi revê kiriye, lê reva pisikê heta kadînê ye.

BER BI ENIYEK NETEWÎ VE

Haydar Diljen

Bi derengî be jî bingehên eniya netewî hatin avêtin. Yazdeh rêxistinên siyasî yên Kurdistanê Bakur, di 18-20'ê Hezîranê de hatin ba hev û biryar dan ku eniyeke netewî damezirînin. Vê gava dîrokî dilê gelê me û dostên me şa kir û moralê hemû Kurdên welatperwer bilindtir kir. Ji xwe gelê me bi salan kesera hesreta vê rojê dikişand.

Piştî ewqas sal, ev cara yekem bû ku rêxistinên Kurdistanê Bakur di çerçeweyê weha fireh de bi hev re rûniştin û bi awayekî germ û dostane ji pirsên tevgera me ya demokratîk û netewî re li çaran geriyan.

Heta niha gelek hêzên Kurd hatine ba hev û bi hev re gelek kar jî kirine û hetta bi hev re hevkarî û yekîti çêkirine. Lê ev cara yekem e ku PKK û PÎK di vî sewiyê de bi hêzên din re tîn ba hev û hemû hêz keys dibînin ku ji hev re dîtînen xwe bibêjin û hevûdu guhdarî bikin.

Piştî civîna sê rojan hat xuyakirin ku hêzên me yên netewî li ser pirsên tevgera Kurdistanê yên bingehîn gelek nêzî hev difikirin. Gelo çima heta niha rêxistinên me di çerçeweyê weha fireh de nedihatî ba hev? Çima ewqas teqereq? Çima hin hêzan ew sifetên ku ne di cîh de bûn li dij hin hêzên din bi kar dianî? Çima bêdîalogiya deh-panzdeh salan? Em ne bawer in ku di pêvajoya îro de ji tevgera netewî re feydeyê nivisandina bersîvên van pirsan hebe. Ji xwe ji kesên ku piçekî peywendiyên wan bi siyasê hene bersîvên van pirsan êşkere ne. Bêşik, mezîna dîrokê de di vî meselê de jî xêr û gunehan biwezîne.

Ji bo gelek hêzên me, do jî îro jî mesela cepha netewî ya ji rêxistinên Kurdistanê yên siyasî û demokratîk pêkhatî, meseleke stratejîk e.

Mesela kongreya YEKBÛN'ê ya yekîtiyê di biryara xwe ya li ser vî meselê de weha dibêje: "Em dê wek YEKBÛN, ji bo damezirandina yekîtiyê cephêya ku bikaribe tavilê tesîra xwe li Kurdistanê nîşan bide aktîf bixebitin û bi hemû hêzên demokratîk û netewî re peywendiyên deynin."

Her wisan Komîteya Merkezî ya YEKBÛN'ê di civîna xwe ya Îlona 1992'an de li ser vî meselê radiweste û dîtînen xwe bi daxuyaniyekê ji raya giştî re weha êşkere dîke: Îro jî her demê pirtir hewcedariya me bi yekîtiyê netewî heye. Ji PKK'ê heta PDK'ê, KUK'ê û Rizgariyê, divê hemû hêz û rêxistinên sosyalîst, şoreşger û welatperwer, meseleyên navxwe, di bingeha dostaniya polîtîk û têkoşîna îdeolojîk de hel bikin û bi awayê ku bikaribin bersîva şiyarbûn û tîgîhîştina netewî ya gelê Kurd ya îro bidin, hêzên xwe bi yek bikin, qe nebe dest bi pêvajoyê weha bikin.

Dîsa Komîteya Merkezî ya YEKBÛN'ê di beyana xwe ya 10'ê Hezîrana 1993'an de bivê-nevêya yekîtiya netewî bi van peyvên diyar dîke: Dewleta Tirkîyê li dij gelê me bi awayekî pîralî şerekî qirêj îlan kiriye. Em di wê baweriyê de ne ku divê hêzên me yên demokratîk û netewî bi hev re sînga xwe bidin vî şerî.

"Em dê wek YEKBÛN, ji bo damezirandina yekîtiyê cephêya ku bikaribe tavilê tesîra xwe li Kurdistanê nîşan bide aktîf bixebitin û bi hemû hêzên demokratîk û netewî re peywendiyên deynin."

"Ger dewleta Tirk vî polîtîkaya xwe ya qirkirinê û înkarkirinê bidomîne û bersîva daxwaza me nede, xeynî berxwedanê ji bo me tiştêk namîne."

Wek ku min diyar kir, di warê yekîtiya têkoşîna rêxistin û hemû hêzên demokratîk û netewî yên civaka Kurd de polîtîkaya YEKBÛN'ê pir vekirî ye. Hin kirînen hin hêzan, hin bûyerên ku di nav hin hêzan de yan jî di navbera hin hêzan de qewimîne; hin beyanên hin kadro, yan jî serekên hin hêzan ên ku hîn îro jî bi awayekî bê mesûliyet tîn domandin, nikarin ji tu kesî re yan jî tu hêzê re bibin sedem ku di warê avakirin û têkoşîna cephê de wezîfeyên xwe yên netewî bi cîh neynin. Dawa xwînê ajotin ne karê kesên siyasî yan jî rêxistinên siyasî ye.

Do jî hewcedariya me bi eniyeke netewî hebû, îro jî heye. Lê wek ku Komîteya Merkezî ya YEKBÛN'ê jî tespît kiriye, îro jî her demê pirtir hewcedariya me bi yekîtiya netewî heye. Çima? Ji ber ku dewlet, bi ordiya xwe, bi tîmên xwe yên taybetî, bi Ramboyan xwe, bi "korucu"yan xwe, bi ajan û cahşên xwe, bi parlamento, hukûmat, dadgeh, dibistan û dezgehên dewletê yên din; bi radyo, TV û rojnameyên xwe li dij Kurd û Kurdistanê şerekî berfireh didomîne û bi vî şerî jî holêrakirina Kurdan daye ber xwe. Êdî mesele ne tenê mesela gerilayên PKK'ê û ordiya Tirk yan jî ya "korucu"yan e. Mesele mesela qirkirina miletekî ye. Di rewşa welêt ya îro de tu sedemek heq nade kes yan jî hêzên Kurd ku li dij vî şerî bîdeng bimînin. Divê mirov çî wek hêz çî wek şexis; çî bi tenê û çî jî bi hev re li gor qiweta xwe tiştêk bike. Ku mirov neke, navê mirov, navê hêza mirov, jiyana mirov ya siyasî ya berê çî dibe bila bibe, mirov ji qada şer derketiye. Wê demê heqê mirov tune ku mirov dersan bide xelkê.

Serfermandarê ordiya Tirk emir daye ku li Kurdistanê kevîr li ser kevîr nemîne. Baş e, di rewşêke weha de ji Kurdên xwekurdzan re û ji rêxistinên Kurd re çî dikeve? Yazdah rêxistinên Kurdistanê Bakur, di beyana encamên civîna cephê ya pêşîn de weha dibê: "Ger dewleta Tirk vî polîtîkaya xwe ya qirkirinê û înkarkirinê bidomîne û bersîva daxwaza me nede, xeynî berxwedanê ji bo me tiştêk namîne." Di vî warî de bi qerarbûyina hêzên me dê têkoşîna netewî û demokratîk xurttir bike.

Ez sedemên hin şikan fem dikim, lê ku

mirov her tim şikan bîne ziman û tiştêkî din neke û di gava pêşîn de dudil be, mirov tu carî nikare gava duduyan biavêje. Wek min li jor jî diyar kir, pîrsa cepha netewî pîrseke şoreşa Kurdistanê ya stratejîk e û ji bo pêkanîna wê bi salan e ku xebat tê kirin. Heta niha li Kurdistanê Bakur hewildanên ku ji bo yekîtiyan bûne, yan jî yekîtiyên ku çêbûne, wek: UDG, HEVKARÎ, TEVGER...û hwd, hem partî û hêzên ku îro YEKBÛN xwediyê mîrasa wan e, hem jî hin hêzên Kurd yên di tê de jî cîh girtine.

Netîceyên civîna 18-20'ê Hezîranê, deriyê cepha ku me heta niha dixwest vekir. Ji ber vî yekê em pê pir kêfxweş in.

Helbet kêfxweşiya me ne bes bi vî yekê sînorkirî ye. Ji destpêka civîna heta dawiyê, hemû rêxistinên beşdarê civîna, ji bo avakirina cepheke netewî, demokratîk û bingeh fireh bi berpirsiyariyê mezînan herket kirin. Ev yek di beyana civîna de weha hatiye zimên: "Rêxistinên netewî bi berpirsiyariyê dîrokî herket kirin. Di kar û barê damezrandina eniyeke netewî de berjewendiyên rêxistinî danîn aliyekî û berjewendiyên netewî bingeh girtin." Ku hêzên me vî hessasiyeta xwe bidomînin, ji bo serketina cephê tu astengên din yên mezînan namînin. Ji xwe pêvajoya tevgera me ya netewî ya îro jî berpirsiyariyê weha kûr jî hêzên me yên netewî dipê.

Helbet ji bo pêşeroja cephê, rewşa PKK'ê girîng e. PKK divê ew şopên ku sicîla wan di mêjiyê endam û dilxwazên hin hêzên din de hiştiye, bi kirînen xwe yên pozîtîf jê bibin. Di vî warî de berpirsiyariya mezînan dikeve ser milê serekatiya PKK'ê. Ez hevîdar im tiştên ku di civîna cephê de bi awayekî vekirî diyar kirin, di pratîkê de jî bi cîh bînin.

Hîn di civîna pêşîn de, li ser avakirina cephê û hin prensîbên giştî yên damezirandin û xebata cephê lihevkerîna pir girîng e.

Çine ev prensîbên giştî?

- Pêwîstiya damezirandina cephê
- Gumana mezînan ya li ser lihevkerîna hede- fa cephê ya stratejîk
- Bingeh firehbûyina cephê

- Di xebata organên cephê de hakîmbûyîna demokrasiyê
- Li gor şertan, bikaranîna her babet metodên têkoşîna
- Bi awayî stratejîk li cephê nêrin
- Prensîbên amadekirina program û destûrê
- Li berçavgirtina qiweta rêxistinî, lê parastina mafên hemû rêxistinî

Demê ku mirov li daxuyaniya encamên civîna cephê û li belgên din dinêhire, mirov dibîne ku li ser pirsên şoreşa Kurdistanê yên bingehîn, dîtînen rêxistinên me yên li nêzî hev, ji yên li dûrî hev pirtir in. Ev yek hêviya mirov ji bo bi awayekî bi ahenk bi hev re karkirinê û bi serketinê geştir dîke.

Hêzeke Kurd ya Îslamî jî beşdarî xebata damezrandina cephê dibe. Ev yek han jî gaveke pir girîng û nû ye. Heta niha bes rêxistinên Kurdistanê Bakur yên çep xebata yekîtiyan û cephan dikirin. Mirov digot qey pîrsa Kurdistanê ya netewî û demokratîk bes pîrsa rêxistinên Kurdistanê yên çep e. Bi beşdarbûna PÎK'ê ev tradîsiyon hat şikestin. Cara yekem bû ku rêxistîneke Kurdistanê ya Îslamî li dij dijminê hevbeş bi rêxistinên çep re ji bo yekîtiyê rûnişt û beyan kir ku ji bo damezrandina cepheke netewî dixwaze aktîf bixebite. Ev destpêk, ji bo bingehfirehbûna cephê ya pêşerojê hêviyên me geştir dîke.

Dewleta Tirk li welatê me bi şerekî pîralî qirkirina me daye ber xwe. Li dij vî şerê ku bi metodên barbar tîn domandin, bê yekîtiya me tu çekeke me ya bi tesîr tune. Loma avakirina cephê wek berpirsiyariyê netewî û dîrokî li ser milê me ye. Em di wê baweriyê de ne ku, hemû rêxistinên me yên Kurdistanê Bakur jî di tîgîhîştina vî berpirsiyariyê de ne. Ji bo ku di demeke kurt de cephe bê damezirandin çî bikeve ser miê mirov, divê mirov bi cîh bîne. Jixwe hewcedariya tevgera me û daxwaza gelê me jî ev e.

Medya
Güneşi
bixwîne û
bide
xwendin!

Diyalog sürecini sabote etmekten kaçınalım!

Mahmut Kiper

Kürt ulusal hareketi saflarında yeni bir dönem ve süreç başlamıştır. Bu sürecin yarattığı atmosferi ve dostane ilişkileri geliştirip güçlendirmek hayati bir önem taşımaktadır. Halkımız, siyasi partilerimizden ciddi ve kalıcı adımlar beklemektedir. Kürt hareketinde, yıllardır görülmeyen bir heyecan ve canlılık göze çarpmaktadır.

Atılan adımlar kalıcı olur mu? kuşkusuz ve sorusuna rağmen herkes, tutum ve davranışlarında olabildiğince, yeni kurulan ve gerekli olan ilişkilerin ulusal saflarda yerleşmesi için çaba sarfetmelidir.

Yaratılmak istenilen diyalog ortamına ve sürecine mesafeli yaklaşan, kuşku içinde olan yurtsever kesimlerin kaygılarını anlayıp paylaşmakla beraber, önümüzde başka seçeneğin olmadığını bilmeliyiz.

Yıllardır özlemini çektiğimiz ve doğruluğuna inandığımız bir eksiklik olanak Kürt siyasi hareketleri arasında kurulamayan, dostane ilişkiler ve diyalogdu.

Kürt ulusal hareketini ulusal ve uluslararası düzeyde temsil edebilmenin ve ulusal otoriteyi oluşturmanın yolu, önce birlikte olmaktan geçer. Buna ön ayak olmayanların, dargrupsal hesapları ulusal menfaatlerin önüne koyanların vebali elbetteki büyük olacaktır.

Elimize önemli bir tarihi fırsat geçmiştir. Bu fırsatı değerlendirmemek, halkımızın birlik özlemine yanıt vermemek, elbetteki affedilecek bir tutum olamaz. Ancak yıllar boyu kopmuş olan diyalog ve ilişkilerin şu veya bu düzeyde yarattığı tahribatlar, belli ölçülerde bir dönem daha sürecektir. Ama bazı iddia ve suçlamaları gözardı etmek de elbetteki doğru bir tutum olmayacaktır. Hiç kimsenin, hareketler arası diyalog ve yumuşama sürecini sabote etmesine, yeni düşmanlık tohumları ekmesine de müsaade edilmemelidir. Kendimizi büyüklük kompleksinden kurtarmalı, beynimizi halkımızın kurtuluşu için mobilize etmeli, birbirimizi küçük düşürücü, rencide edici tutum ve davranışlardan kaçınmalıyız. Bununla, örgütlerin birbirlerinin tutum ve davranışlarını eleştirmesini kastetmiyorum. Bu her zaman gereklidir ve yapılmalıdır da. Fakat eleştirilerle ihanet suçlamaları arasına da kalın bir çizgi çekilmelidir. Kimsenin ihanet suçlamalarına zaten inandığı yok. Bu tür tutumlar, ancak güven ortamının yerleşmesini sabote eder.

Ulusal saflarda başlatılan diyalog havasını zedelememek için azami çaba

Dönemin, olağanüstü fedakarlıklar gerektirdiği, diyalog sürecinin tıkanması veya sabote edilmesi tutum ve girişimlerinden kaçınılması için herkesin azami hassasiyet ve fedakarlık göstermesi tarihi bir görevdir. Diyalog sürecinin, kalıcı kurum ve birlikler yaratması için herkese, örgütlere ve Kürt kamuoyuna büyük görevler düşmektedir.

sarfedildi. Hatta zaman zaman PKK'nin suçlamalarına yanıt bile verilmedi, dönemin hassasiyeti dikkate alınarak geçiştirilmeye çalışıldı. Ulusal diyalog sürecinin başlarında, bu tür suçlamalarda bulunan bazı PKK'li yetkililerin tutumu, yeni döneme ve diyalog sürecine henüz ayak uyduramama olarak kabul edilebilirdi. Ama gelin görün ki bu tür suçlamalar halen de sürmektedir. En son örnek, Mustafa Erdoğan'ın 9 Haziran 1993'te Özgür Gündem gazetesi adına PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'la yaptığı görüşmede, Öcalan'ın dile getirdiği bazı düşüncelerdir.

Önce "Berxwedan" dergisinde "Rohilata Navîn" imzası ile yayınlanan "Çi Guherî" başlıklı yazıdan bir alıntı vereceğim. Bu yazıyı, İstanbul'da yayınlanan "Welat" gazetesi, iki bölüm halinde yeniden yayınladı (Welat, hejmar:63, 3-8 Gulan 1993). Welat'ın Berxwedan'dan aktardığı ve Türkçe'ye çevirdiğimiz yazının bir bölümünde şöyle deniliyor: "Parlamentar ve barışçıl yoldan çözüm bulacaklarını söyleyen örgütler bu süreçte gelip PKK ile ilişki kurdular. Bınlere PKK gerillasının gölgesinde PKK'ye yanaştılar. Bu, PKK'nin güçlü durumunu gösteriyor. Hiç kuşkusuz bu görüşler yıllarca PKK'nin mücadelesiyle beslendiler. Bugünkü varlıklarının nedeni, yansıtıldığı gibi siyasi mücadeleleri değil. Bir diğer sebep te Türk devleti istediği zaman onları gerilla mücadelesine karşı kullanmak için bilinçli olarak onları ayakta tuttu. Bu gerçek, gözardı edilemez."

İkinci bir alıntıyı da Mustafa Erdoğan'ın 9 Haziran'da Özgür Gündem'de Abdullah Öcalan'la yaptığı görüşmeden aktarıyorum. Bu açıklama, hem Öcalan tarafından yapılmış olması ve hem de açıklama tarihinin 9 Haziran olması bakımından önemlidir. Soru ile birlikte yanıtın tamamını aktarıyorum:

"Diğer Kürt örgütleriyle yapılan protokol

siyasi bir görünümde. Bu birlik kalıcı olacak mı? Savaşın tırmanması durumunda, yani bir silahlı oluşuma dönüşecek mi?

-Birlik görüşmelerini başlattık, temel noktalarda fazla görüş farklarımızın olmadığını ortaya çıkıttı. Kalıcı politika yapmanın da böyle bir birlik anlayışından geçtiği görüldü. Sanıldığının tersine, PKK'nin böyle bir birlik anlayışına açık olduğuna herkes tanık oldu. Şimdi bu süreç değerlendiriliyor ve ilerletilmek isteniyor. Biz buna katkımızı sürdürebileceğimizi yine söylüyoruz. Süreç yakında bir cephe ilanına götürülürse bu olumlu olur. Gerçekten mücadelenin özü de buna dayanır. Bu güçler Kürdistan'ı saydığımız biçimde kullanmak isterlerse tekrar gerginlik başlar. Yok dostluk politikasına yer vermek istiyorlarsa, ittifak daha fazla gelişebilir. Bu koşullarda sanıyorum güçlerini eskisi kadar kötü kullanmayı düşünemezler, üzerimize fazla gelemezler. Biz onlarla gerginliği tırmandırmayız. Devrimimizin etkisini, halkın üzerindeki etkimizi kullanarak bu güçleri işbirlikçi konumdan yurtsever konuma çekeceğimize inanıyoruz."

Abdullah Öcalan, bu yanıtta iki noktaya değiniyor:

1) Birlik görüşmelerini başlattıklarının temel noktalarda fazla görüş farkları olmadığını söylüyor.

2) Bu güçleri işbirlikçi konumdan yurtsever konuma çekeceklerine inandıklarını söylüyor.

Bir yandan başlatılan diyalog süreci ve cephe görüşmeleri açısından talihsiz açıklamalarda bulunurken, öte yandan da kendileri dışındaki yurtsever kesimlerle kendi aralarında fazla bir farkın olmadığını söylüyor. Ama aynı zamanda o güçleri işbirlikçi görerek, onları yurtsever konuma çekebileceklerine inandıklarını söylüyor. Bu iki iddia birarada doğru olabilir mi? Buna bizzat o

arkadaşların yanıt vermesi herhalde daha doğru olur. Umarım ki onlar; ikinci sıkıdaki açıklamayı tekdüz eden tutum ve davranışlar gösterebilsinler. Ama PKK Genel Sekreteri A.Öcalan, bu iddialarda bulunursa, daha alt kademelerdeki yönetici ve üyeler, diğer örgütler hakkında ne gibi suçlamalarda bulunuyorlar konusu da meraka değerlidir.

Bu bakımdan, Kürt yurtsever hareketi saflarında oluşmuş olan pozitif atmosferi güçlendirerek başlatılan süreci derinleştirmeli, geçmişin yanlış ve zararlı tutumlarından arınarak yeni ilişkiler ağı örmeliyiz. Bu çerçevede PKK-PSK protokolünün bir değeri ve anlamı olmalıdır. Protokolde yer alan kimi belirlemelere muhalefet şerhi koymakla beraber, bir bütün olarak protokolün başlattığı süreç, halkımızın özlemini duyduğu bir girişimdir. PKK-PSK protokolünün bazı maddelerinin de aceleyle getirilmiş olduğunu belirtmekte yarar vardır. Bu, olsa olsa o iki örgütü bağlayabilir. Daha sonra, PKK ile PDK-Hevgirtin arasında, giderek PKK-PRNK arasında imzalanan protokollerde sözü edilen belirlemelerin olmayışı, hatta değişik siyasi taleplerin yer alması da, bunun öyle olması gerektiğini göstermektedir.

PKK-PSK protokolü, bir cephe çağrısı ile birlikte, Kürdistan'ın siyasi statüsünü de belirleyen bir tutum içine girerek, neredeyse bir oldu bitti havası yarattı. Eğer cephe çağrısı yapılacaksa ve birlikte iş yapmak öngörülüyorsa, Kürdistan'ın statüsünün tayin edilmesinin de cephe tarafından formüle edilmesi en doğrusudur. Zaten nasıl olsa her örgütün bu konuyu, kendi programında somutlaştırdığı bir gerçektir. Kendi programlarımızdaki siyasi çözümler ve statüler doğrultusunda çağrı yapmak, sanırım doğru bir tutum olamaz. PKK-PRNK protokolünde yer alan formülasyon ve statü ise daha farklı oldu. İnandırıcı ve ciddi olmak için, bu tür değişik formülasyonlarla kamuoyunun önüne çıkmak, pek doğru ve tasvip edilecek bir tutum olmamalıdır. Nitekim Hevgirtin-PDK, hiç olmazsa bu konuda hassasiyet göstererek ortak protokollerinde Kürdistan'ın siyasi statüsünün cephe tarafından belirlenmesini benimsedi.

Ve sonuçta 11 Kürt örgütü, 18-20 Haziran 1993 tarihlerinde, aylardır üzerinde konuşulan, merakla beklenen ilk toplantıyı yaparak, başlatılmış olan süreci ve atmosferi daha ileri bir aşamaya soktular.

Sivas Katliamı TC'nin ŞİDDET ÇIKMAZIDIR

Mevcut koşullarda TC siyasi krizi ile tam bir "pat" durumu yaşıyor. TC kendi yeniden üretimini sağlayacak koşullardan güngeçtikçe uzaklaşıyor. Türk devrimci demokratik hareketinin derlenip toparlanmaması, Türkiye cephesinde rejime rahat nefes aldırıyor. Kürdistan'da ise devlet açıkça ulusal kurtuluş doğrultusundaki yükselişi ezebilecek potansiyelleri taşıyor. Özellikle ulusal kurtuluş hareketinin cepheleşme çabaları, TC'yi daha da çözümsüzleştireceği benziyor. Bu durum, yeni Sivas katliamlarının olmaması için Kürt ulusal kurtuluş hareketini güçlendirmek gerektiğini gösteriyor.

Seyda Alpşen

Siyasal rejimler tıkanma durumuna gelip kendi yeniden üretimini sağlayamayınca, toplumda yeni dayanak merkezleri yaratmaya çalışırlar. Yeni bir ideolojik atılımla kitlesel dayanak yaratma işlemi çoğu zaman rejimin iç çatışmalarını, sessiz dönemlerine oranla daha uçlara çekebileceği gibi, siyasal erk içerisindeki kesimlerin çatışmalarını, uzlaşmacı bir tarzda "milli çıkarlar", "fedakarlık" sloganları ile biraraya getirerek de sonuçlanabilir. Siyasal erk içerisindeki çatışmanın derinleşmesi ya da uzlaşma ile sonuçlanması siyasal krizi yaratan uluslararası ve ulusal koşullara, sınıf ve tabakaların siyasal rejim karşısındaki durumuna, gücüne bağlıdır.

Siyasal erk içerisindeki çatışma, rejimin yeniden üretimini ortaya çıkaracağı gibi (ki bu, eski rejimin siyasal iktidar olarak devamı ve fakat siyasal dengeler, rejimin iç işleyişi, demokratik-siyasal haklar anlamında eskisinden daha farklı bir görünüm sunar), toplumsal muhalefetin gücüne bağlı olarak siyasal rejimin çözümsüzleşip çökmesini de getirebilir.

Emperyalist devletler Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra uluslararası bağlamda sorunların çözümü için pazar paylaşımı politikaları ile çatıştılar. Ekim Devrimi'ne engel olamadılar. İkinci büyük savaşla birlikte klasik sömürgecilikten yeni sömürgeciliğe geçiş, sosyalist ülkelerin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin sürmesi, yetmişli yıllara kadar aynı zamanda birer safra dökme işlemi ve yeniden üretim olarak ele alınabilir.

Tek tek kapitalist ülkeler bağlamında ise teknolojik devrim, sosyalist ülkelerin çekim merkezi olmaması için sosyal hakların ve refah düzeyinin artırılması, aynı zamanda siyasal erklerin kendi "iç yeniden üretim"i olarak düşünülebilirler.

Fakat, seksenli yılların ikinci yarısından sonra sosyalist ülkelerdeki çözümler, tek tek ülkeler ve uluslararası koşullar açısından gelinen yeni durum, şimdi uzun süreceği görünen yeniden kendini üretmeye dayatıyor.

İkinci Dünya Savaşı öncesi kendini yaratan "yenilenme" süreci ABD, Avrupa merkezli iken ve tüm dünyayı etkilerken şimdi kendisini dayatan siyasal

istikrarsızlık Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar, Arap Yarımadası, Kuzey Afrika'ya da içine alan bir bölgeyi içermektedir.

Eski sosyalist ülkelerde burjuva demokrasilerini yerleştirme çabaları, kapitalist ekonomik programların yarattığı problemler, emperyalizme entegre olmak isteminin sancıları sürerken, Ortadoğu'da Kürt sorunu; Arap Yarımadası'nda ve Kuzey Afrika'da şeriata dayalı gerici rejimler ile kralcı, aşiretçi tek partili ve burjuva demokrasilerine dayalı rejim anlayışlarının dörtlü çatışmaları; artı, Filistin sorunu, bölgede yeniden siyasal üretimin sancılı geçeceğinin işaretlerini veriyor. Bu sorunların düğümünü de bir taraftan "en kolay", öte yandan "en zor" olanı, Kürt sorunu oluşturuyor. En zor, çünkü bir başına bölgedeki dört ülkeyi doğrudan ilgilendiriyor. "Statüko" sorunu olduğu için uluslararası sorun olma özelliğini taşıyor. Bu anlamda dikkatleri üzerine çekiyor. Artık Ortadoğu'da siyasal çözüm adına üretilecek her politika Kürt faktörünü gözönüne almak zorunda kalıyor. En kolay, çünkü ulusal ve toplumsal mücadele düzeyiyle bölgedeki en canlı dinamik, çözüme en yakın kesim olarak orta yerde duruyor. Sonuçları açısından en dikkate değer, çünkü tüm Ortadoğu'nun zincirleme demokratikleşmesinin ilk halkası olarak görünüyor.

Tüm bu faktörler, TC devletinin yaşadığı siyasal krizin arka planını oluşturuyor. Bölgesel koşullar TC somutunda eşittir; Turgut Özal, İkinci Cumhuriyetçiler, Uğur Mumcu, Zonguldak maden işçileri grevi, 141-142-163. maddeler, Haydar Kutlu-Nihat Sargin, Tansu Çiller, Sivas katliamı, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in sıkıyönetim gelebilir şantajı ve Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketi...

Seksenli yılların ikinci yarısından itibaren ipuçları görülen krizi göğüsleme çabaları, aynı zamanda toplumsal muhalefetin dışında TC devleti içerisinde ve ona eğilimli burjuva basınında farklı kesimleri ortaya çıkarmaya başladı.

TC güçlü devlet geleneği ile;
Bir; toplumsal muhalefetin bir kesimini de içine alarak Kemalisti ile İkinci Cumhu-

riyetçiyi aynı potanın farklı çepelerinde tutarak ve son yıllarda ilk önce Bahriye Üçok ve Turan Dursun'un cenazelerinde gösterdiği tepkiyi Uğur Mumcu'nun öldürülmesiyle oluşan "laik" patentli Kemalizm kanalına, dolayısıyla devletin politik yapılanmasının toplumsal desteği olarak yanına çekmeyi becerdi.

Iki; aynı devlet diğer yandan Kürt sorununun panzehiri olarak Kürdistan'da dağlara, köylere, kentlere İslamcı propagandalı bildiriler dağıtarak gerektiğinde kafasına vuracağı, Batı'ya da şirin gözükecek biçimde kendi eliyle İslamcı harekete destek verdi.

Üç; Zonguldak maden işçileri grevinde, grevciler ellerinde ayyıldızlı bayraklar taşıyarak devletçi ama "demokratik halkçı" görüntüyle devlet karşıtı etkili muhalefet olamayacakları görüldü.

Dört; 141. ve 142. maddeler kaldırılarak Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin çökmesiyle ideolojik, politik özgünlüklerini yitiren aydınların ve kimi "sosyalist" kadroların düzen içine çekilmelerini sağladı.

Beş; Tansu Çiller'i başbakanlığa getirerek Batı'ya "demokratik, çağdaş ülke" görüntüsü verdi.

Fakat tüm bunlara rağmen Kürt ulusal muhalefetinin durdurulamaması, ateşkesin bitmesinden sonra gerilla eylemliliğinin artması, TC'nin temel ekonomik kaynaklarından turizm gelirlerinin tehlikeye girmesi, onu çizgisini sertleştirmeye, provakasyonları daha şiddetli bir şekilde sürdürmeye itiyor. Mevcut koşullar, panik TC'yi baştan sona rasyonel kararlar almaktan alıkoyuyor.

Bu paniğin sonucu Sivas katliamıdır. Sivas'ta devlet, palazlandığı İslamcı faşistler eliyle 37 aydını yakarak bir taşla birkaç kuş vurmaya hedeflemiştir.

Bir; Kürt ulusal hareketini cumhurbaşkanlığı seçimi, başbakanlık seçimi, Solingen olayları ile gündemden düşürmeyi becerememiş, Sivas katliamı ile bunu hedeflemiştir.

İki; Sivas katliamı ile gündemi doldurarak Kürdistan'da katliam politikalarını şiddetlendirmeyi ve bunu Türk ve uluslararası kamuoyunun dikkatinden uzaklaştırmayı hedeflemiştir.

Üç; Oteli yaktığı İslamcılar şahsında Türkiye'de gelişen İslami hareketi de tehdit etmiştir.

Dört; Batıya "Türkiye'de İslami tehlike var, Kürt sorunu ile uğraşmıyorum. TC'ye olan Kürtleri ezme kredinizi uzatın, Avrupa'daki Kürtleri ezin, Avrupa basını ve kamuoyunu denetleyin, Kürt hareketini kınama kararları çıkarın, bunları yapmazsanız ya darbe yaparım ya da Kürtçü hareket gelişir Ortadoğu'da dengeler altüst olur" mesajlarını vererek Avrupa'ya ürkütme hedeflemiştir.

Beş; Türk aydın ve sosyalistlerine "sizleri istediğim zaman ezerim" mesajını vermiştir.

Altı; cenaze için oluşan kitlesel gösterileri laik gösterilere (SHP, Aydınlık, İşçi Partisi ve Kemalistler eliyle) dönüştürmeye çalışarak siyasal rejimin toplumsal dayanaklarını güçlendirmeyi hedeflemiştir.

Yedi; cenazelerde oluşan kitlesel "laik" gösterilerle Kürt hareketine "düzen içi çözümlere razı olun, yoksa sıkıyönetim ilan ederim, Batı'ya da ikna ettim. Kürdistan'da taş üstünde taş bırakmam" mesajını veremeyi hedeflemiştir.

Sekiz; Alevi-Sünni çatışmasını yaratıp Alevilerin rejimin destekçisi durumuna getirmişti. Aynı zamanda devletin Sünni karakterini de örtmeyi hedeflemiştir.

Dokuz; Alevi-Sünni çelişmesini derinleştirip Kürt ulusal hareketini bölmeyi hedeflemiştir.

TC Sivas katliamı ile yukarıda sayılan hedeflere ulaşabildi mi? Katliamın ardından oluşan kitle gösterileri, gösterilerin değerlendirilmesi iki temel yönelimin olduğunu gösterdi. Birincisi; Aydınlık çevresi/İşçi Partisi, Kervan Dergisi çevresi, Alevi dernekleri, devleti kınayan, önlem almadığı için eleştiren, ama TC'nin politikalarına denk düşen, TC'ye "laik"liğini koruması yönünde "akıl verici" dolayısıyla sömürgeci devletin karakterini gizleyen; ikincisi, katliamın esas olarak TC'nin provakasyonu olduğunu gören ve bu anlamıyla onu teşhir eden yönelimdi. Fakat ne yazık ki, bu yönelimin kitle gösterilerinde açık ve net bir biçimde kendini gösterdiği söylenemez. Cenazelerde kimi devlet karşıtı gösteriler kamuoyuna yansısı da bunun yeterli olmadığını, gerekli toplumsal tabana denk düşmediğini belirtmek gerekir. Ancak gösteriler somutunda (şimdilik) devletin iç politikadaki açmazlarını örtmesini sağlayacak verime ulaşamadığı söylenebilir.

Mevcut koşullarda TC, siyasi krizi ile tam bir "pat" durumu yaşıyor. TC kendini yeniden üretimini sağlayacak koşullardan güngeçtikçe uzaklaşıyor. Türk devrimci demokratik hareketinin derlenip toparlanmaması, Türkiye cephesinde rejime rahat nefes aldırıyor. Kürdistan'da ise devlet açıkça ulusal kurtuluş doğrultusundaki yükselişi ezebilecek potansiyelleri taşıyor. Özellikle ulusal kurtuluş hareketinin cepheleşme çabaları, TC'yi daha da çözümsüzleştireceği benziyor. Bu durum, yeni Sivas katliamlarının olmaması için Kürt ulusal kurtuluş hareketini güçlendirmek gerektiğini gösteriyor.

Sivas olayına halkın tepkisi:

“DEVLET SUÇLU!”

Haber Merkezi- 1 Temmuz 1993

Perşembe günü, Sivas'ta başlayan ve aralarında Şeytan Ayetleri'nin bir bölümünü, Aydınlık gazetesinde yayınlamakla şeriatçı-dinci kesimlerinin şimşeklerini üzerine çeken, yazar Aziz Nesin'in de bulunduğu 70'e yakın yazar, gazeteci ve sanatçının da katıldığı Pir Sultan Abdal Şenliği'nin ikinci gününde, Cuma namazından çıkıp tek bir getiren dinci güçler, devlet güçlerinin gözleri önünde şenliğe katılanların kaldıkları Madımak Oteli'ni ateşe verdiler. Bunun sonucunda 37 kişi öldü 40'tan fazla insan yaralandı.

Sivas katliamında ölen ve cenazeleri Ankara'da toprağa verilenlerin adları şöyle: “Serkan Doğan, Erdal Ayarınca, Uğur Kaynar, Sait Metin, Serpil Canik, Yasemin Sivri, Belkıs Çakır, Koray Kaya, Menekşe Kaya, Sehergül Ateş, Murat Gündüz, Mubibe Akarsu, Muhlis Akarsu, Mehmet Ateş, Gülender Akçay, Ahmet Özyurt, Yeşim Özkan, Nurcan Şahin, Asuman Sivri, Huriye Özkan, Özlem Şahin, Gülsüm Karababa ve Behçet Aysan, Metin Altıok” Olay kamuoyunda büyük tepkilere yolaçtı.

Olayın ilk gününde devlet yetkilileri ve boyalı basının kurmayları Aziz Nesin'i tahrikçilikle suçlarken, ölümden kıl payı kurtulan Nesin ise, kendisini suçlayanların “namusuz” olduğunu belirterek, şeriatçı güçlerin asıl hedefinin “laik” düzeni ortadan kaldırmak olduğunu vurguladı. Nesin, 8 saat otelde dincilerin kuşatması altında mahsur kaldıklarını, bu süre içinde devletin bütün yetkili mercilerini uyardıkları halde, devletin önlem almadığını, katliamı da adeta desteklediğine seyirci kaldığını belirtti. Ayrıca devletin çürümüşlüğüne dikkat çeken Nesin, devletin bir “alçaklık modeli” içine girdiğini ifade etti.

Aziz Nesin, 4 Temmuz'da Ankara'da yaptığı basın toplantısında, başta İçişleri Bakanı olmak üzere Başbakan, Cumhurbaşkanı, güdümlü basın-yayın organlarının halkı kandırmak için yalan yanlış bilgi verdiklerini, bu olayda da ilk tahriki yerel basının yaptığını belirterek, “Bunu anlayamamak için geri zekalı ya da devlet adamı olmak lazım” dedi.

Sivas katliamına ilişkin değerlendirmesinde İçişleri Bakanı Gazioğlu, yazar Aziz Nesin'i sorumlu gösterirken, Sivas Valisi Ahmet Karabilgin ise, bakanı yalanlayarak şöyle bir açıklamada bulundu: “Olaylar bir tepkiden çok planlı ve organizeli bir güç tarafından başlatıldı ve geliştirdi.” Karabilgin katliamla ilgili bütün gelişmeleri baştan sona kadar anında İçişleri Bakanı'na, Başbakan'a, Genelkurmay Başkanı'na, Tugay Komutanı'na faksla bildirmesine ve takviye kuvvetlerini zamanında istemesine rağmen hükümetin ve Sivas'taki tugayın zamanında önlem almadığını vurguladı.

Demokratik kitle örgütleri de Sivas

olayını devlet destekli bir katliam olarak değerlendirdiler.

IHD İstanbul şubesinin 2.7.1993'te Sivas katliamıyla ilgili yaptığı basın açıklamasında, olayın tamamen devletin “güvenlik güçlerinin” gözleri önünde gerçekleştiğini vurgulanarak şunlar belirtiliyor: “Sivas'ta meydana gelen olay açıkça devlet desteğinde yaşama hakkının ortadan kaldırılmasıdır.”

Bu arada 10 Temmuz 1993 günü

IHD'nin Erzurum şubesi de, Sivas katliamına ilişkin olarak yazılı bir açıklama yaptı. İnsan hakları Evrensel Bildirisinin 3. ve 18. maddelerine dikkat çekilerek, “Bu katliamın sorumlularının açığa çıkartılması, bu konuda gerekli duyarlılığın gösterilmesi herkesin görevidir” deniliyor.

DEP İstanbul İl Başkanı Kemal Parlak ise 3.7.1993 Tarihinde yaptığı basın açıklamasında, “15 yıl öncesinin Maraş, Sivas ve Çorum katliamcıları yine sahneye sürüldü.” diyen Parlak, şunu vurguladı: “En küçük özgürlük gösterisinin; en küçük hak arama

yürüyüşünün üzerine ordular gönderen devlet, Sivas'ta ‘Kan istiyoruz’ diyen güçlere ‘Buyrun Sivas sizin!’ demiştir.”

Ayrıca IHD'nin yanısıra bir çok dernek, mesleki ve kitle örgütlerinin de imzaladığı ortak yazılı bir açıklama, 2.7. 1993 günü İçişler Bakanı'na sunulmak üzere İstanbul Valiliğine verildi. Açıklamada şunlar kaydedildi: “Katliam planlı bir saldırı sonucu olmuştur. Ama hepsinden önemlisi, devletin bu saldırıya göz yumması hatta onay vermesidir”.

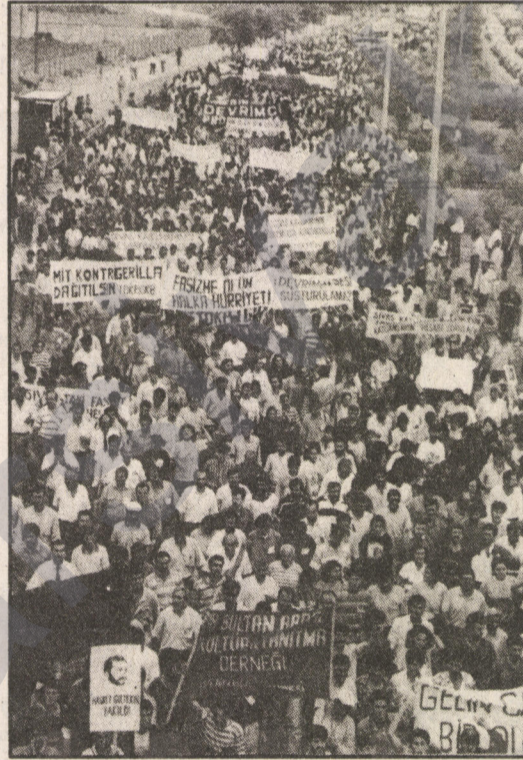
Öte yandan Demokratik Platform Birliği tarafından yapılan yazılı bir açıklamada, “Yaşanılan Sivas vahşeti devlet gözetiminde işlenmiş bir cinayettir” deniliyor.

Diğer yandan PKK, PRK/Rizgari, KUK, KAWA, TEKOŞIN, TIKB, TDKP-ML-Hareketi, TKP-ML/TIKKO Davaları tutsaklarının Sivas katliamı ile ilgili 7/7/1993 tarihinde yayınladıkları ortak yazılı açıklamada şunlara dikkat çekiliyor: “Almanya'da Nazi vahşetine karşı ikiyüzlüce tepki gösteren TC. Kürdistan'da çağın en barbarlık örneklerini sergilemekte, Sivas katliamı öneğinde görüldüğü gibi insanların diri diri yakmaktan çekinmemektedir.”

Sivas katliamında ölenlerden 23'ünün cenazeleri 6 Temmuz Salı günü Ankara'da yüzbinlerce kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi. Törene katılan kitle, “Mollalar İran'a”, “Türkiye faşizme mezar olacak”, “Katil devlet, katil iktidar”, “Polisler baktı mollalar yakıtı”, “Kahrolsun Hizbullah, kontrgerilla”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganlarını atarak devleti ve hükümeti protesto ettiler. Cenaze törenine katılan SHP Genel Başkanı ve

Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü ile SHP'li bakanlar kitle tarafında yuhlanıp Devlet Bakanı Mehmet Kahraman tartaklanırken, törene katılan bir grub, “Katil İnönü, defol; ne işin var burada” diye bağırıp İnönü'yi de tartaklamaya çalıştı.

Cenaze töreninde bir konuşma yapan IHD Genel Başkanı Akın Birdal, “Siyasi iktidar bu

Yüzbinler yürüyor

gerici saldırıyı seyretmekle kalmamış, aynı zamanda ötmek de istemiştir” dedi.

Öte yandan Edebiyat eleştirmeni yazar Asım Bezirci ile halk ozanı Nesimi Çimen için 8 Temmuz Perşembe günü İstanbul'da düzenlenen cenaze törenine yaklaşık 200 bin kişi katıldı. Sabah saat 10.00 sıralarında gruplar halinde Kabataş'ta bir araya gelen insanlar çeşitli pankartlar açıp “Katil devlet”, “Hükümet istifa”, “Halkız güçlüğüz”, solganları atarak, Kabataş'tan Zincirlikuyu Mezarlığı'na kadar yürüdüler.

Tören, Türkiye Yazarlar Sendikası, TYS, önünde şehitler için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra bir konuşma yapan yazar Yaşar Kemal, “Katliamı yapanları ve yaptırnanları da lanetliyorum” dedi. Yaşar Kemal konuşmasında, “10 yıl öncesi senaryoları tekrarlamak istiyorlar. Devrimciler Türkiye'yi bu yobazların, gericilerin eline terk etmeyecektir” diyerek, Sivas katliamını bir kara leke olarak değerlendirdi ve Sivas olaylarının en büyük suçlusu devlettir belirlemesinde bulundu.

Daha sonra cenazeleri taşıyan kortej, yüzbinlerle Kabataş'tan yürümeye başladı. Beş saat devam eden yürüyüş,

Mecidiyeköy'de bulunan Likör Fabrikasının önüne geldiği sırada, devlet güçlerinin topluluğa müdahale etmesi sonucu, polis ile yürüyüş yapan kitle arasında olay çıktı. Olayda polis, kitlenin üzerine ateş açtı. Açılan ateş sonucu, Suat Altun (21) ve Hasan Karacıyır(22) ağır bir şekilde yaralandı. Yaralananlar Şişli Etfal Hastahanesi'ne kaldırıldı.

Daha sonra Asım Bezirci'nin cenazesi Zincirlikuyu Mezarlığı'nda toprağa verilirken, Nesimi Çimen'in cenazesi ise, ailesinin isteği üzerine Karacaahmet Mezarlığı'ndaki Alevi Dergahında toprağa verildi.

Sivas katliamını protesto etmek amacıyla 7 Temmuz Çarşamba günü Dersim'de 4 bin kişinin katılımıyla yapılan gösteri ve yürüyüşe müdahale eden devlet güçleri kitlenin üzerine ateş açarak çok sayıda insanın yaralanmasına neden oldular. Yürüyüşte “Kürdistan faşizme mezar olacak”, “Katil devlet”, “Alevi Sunni bütün halk kardeşdir” sloganları atıldı. Daha sonra Dersim esnafı devletin baskı ve katliamlarını protesto etmek amacıyla iki gün kepenk kapattı.

7 Temmuz günü İzmir'in Torbalı ilçesinde Sivas vahşetini protesto etmek amacıyla bir miting düzenlendi. Ayrıca İzmir'in Buca SSK Hastanesi'nde bir protesto gösterisi yapıldı.

Öte yandan Pir Sultan Abdal Kültür ve Tanıtma Derneği İzmir Şubesi'nde katliamı protesto etmek için, dernek üyeleri tarafından üç gün dönüşümlü olarak açlık grevi yapıldı ve 10 Temmuz'da bir protesto mitingi düzenlendi. Mitinge, binlerce insan katıldı.

İstanbul Gaziosmanpaşa'da, Gazi ve Zübeyda Hanım mahallelerinde Sivas ve Kürdistan'daki katliamları protesto etmek için kepenk ve kontak kapadıldı. Polislin sık sık bu mahallelere baskın yapıp gece yarısı sokaklarda silah sıktığı ve mahalle sakinlerinin Kürt-Alevi olması nedeniyle de, polis, tarafından sürekli tehdit edildikleri belirtiliyor.

Bu arada Pir Sultan Abdal Kültür ve Tanıtma Derneği 10 Temmuz 1993 günü açlık grevine başladı. Sivas katliamı ve devletin katliama ilişkin tavrını protesto etmek amacıyla başlayan açlık grevi, derneğin Alibeyköy'deki merkezinde iki gün arayla dönüşümlü olarak 24 Temmuz'a kadar devam edecek. Ayrıca Pir Sultan Abdal Canlar Derneği İstanbul şubesinde de 11 Temmuz'da açlık grevi başlatıldı. Açlık grevinin ikişer gün dönüşümlü 15 gün süreğini bildirdi. Derneğin Sivas katliamını protesto eden ve hükümeti de istifaya çağırın bir metni de imzaya açtığı öğrenildi.

10 Temmuz 1993 günü Mersin'de 2 bin kişi, Sivas katliamını protesto etmek için gösteri ve yürüyüş yaptı. Polislin protesto yürüyüşü yapan kitleye saldırması üzerine olay çıktı. Olayda 2'si gazeteci 7 kişi polis tarafından yaralanırken bir çok kişi de gözaltına alındı.

Ayrıca, Eskişehir, Zonguldak, Pülümür, Hozat, Çannakkale, Samandağ, Adana, gibi il ve ilçelerde de çeşitli protesto eylemleri yapıldı.

Malatya'nın Arguvar ilçesinde esnaf 9 Temmuz'da kepenk kapatırken, Tokat'ın Turhal ilçesinde de bir protesto gösterisi yapıldı.

Sivas katliamı'na tepkiler sürerken, Sivas'ta ise gerginlik hala devam ediyor. Devlet güçleri katliamı protesto etmek isteyenlere saldırıyor; 10 Temmuz'da da Sivas'ta gösteri yapmak isteyen 100 kişilik bir grub, polislin sadırısına uğradı ve 12 kişi gözaltına alındı.

Gazetemiz yayına girdiğinde Türkiye'de, Kürdistan'da ve Avrupa'nın bir çok ülkesinde de Sivas katliamına ilişkin çeşitli tepkiler yaygınlaşarak sürüyordu.

Pêşniyara YEKBÛN'ê ji bo programa

ENIYEEK

Di 18-20'ê Hezîranê de hêzên Kurdistanê Bakur civiyan û ji bo avakirina cepheke netewî li hev kirin. Di civînê de ji bo amadekirina destûr û programê komisyonek hat hilbijartin. YEKBÛN'ê jî ji bo programê pêşniyarek pêşkeşê komiyonê kir. YEKBÛN di pêşniyara xwe da ji bo navê eniyê jî, navê "Eniya Yekîtiya Netewî ya Kurdistanê Bakur(ENIYEEK)" pêşniyar kir. Em pêşniyara YEKBÛN'ê ya ji bo programê pêşkeşî xwendewanan dikin. Me ev pêşniyara programê ji hejmara 2'an (8'ê Tîrmeha 1993'an) a "Yekbûn Info" girtiye.

Welatê me Kurdistan di vê sed-sala bîstan de hê jî kolaniyeke navnetewî ye. Dewlêten ku bi darê zorê welatê me kirine bin destên xwe, ji bo kolemayin û rizgarnebûna me, hemû rê û metodan bi kar tînin. Ev dewlêten kolonyalist ji bo hilweşandina hukûmeta azad a Kurdistanê Başur tînin ba hev û peymanan girêdidin. Gelê Kurd û ew gelên ku pêşeroja xwe di coğrafyaya Kurdistanê de dibînin, wek do, îro jî ji bo azadî û serxwebûnê şerê çekdarî jî li gel, di hemû warên jiyandê de bi hemû awa û metodan têdikoşin.

Ew şerê qirêj ku dewleta Tirk li hember gelê me dide, îro bi awakî hîn bêtir berdewam e. Polîtîka dewleta Tirk ku dixwaze Kurdan bi temamî jî holê rake, bi hemû hêza xwe li ber çavan e. Dewleta Tirk, daxwazên tevgera netewî ya Kurdistanê Bakur, agirbirin jî tede, qebûl nake. Dewlet, ji bo berdewamî ya koletiya gelê Kurd, hemû metodan bi kar tîne.

Tiştên ku di bin gotina "em rastiya Kurdan qebûl dikin" de hatin kirin û tînin kirin, li ber çavan e. War û gundên Kurdan tînin valakirin. Gundî mecbûrî koçkirinê dibin. Şirnex, Pasûr (Qulp), Hênî û gelek cihên din ji alî dewleta Tirk tînin bombekirin, gerîla û kesên sivil li cihên xwe de tînin înfazkirin. Dewlet çî li girtîgehan û çî ji li derveyî girtîgehan be, kesên şoreşger û welatparêz, xelkê mecbûr û teşvîqî xayinîyê dike.

Dewleta Tirk ji bo ku tekoşin û şiyarbûna netewî vemirîne, bi leşkerî, aborî, çandî, dîplomatîk; bi kurtî hemû rê û metodan bi kar tîne. Ev jî ne bes di bin şerê "Kurd û Tirk" de şovenîzma Tirkî gur dike, her weha ev kesê ku mecbûr mane ji Kurdistanê barkirine, ev jî dibin hedefa van êrîşan, mal û dikanên wan tînin talankirin. Berbirsîyarên vê yekê jî karbidestên Tirk in ku di rojnaman de beyan û daxuyanîyên yek alî didin.

Ji bo netewa Kurd ji bin nîrê koledariyê xelas be û wek netewayên azad û serbixwe bibe xwediyê hemû maf û azadiyan û di vê riyê de netewa Kurd jî bibe endamê dinyaya gelên azad; Eniya Yekîtiya Netewî ya Kurdistanê Bakur (ENIYEEK) hat damezîrandin. Baweriya me ew e ku ji bo gihîştina van armancan divê ku ji sosyalîstan heta

dîndarên welatparêz di vê yekîtiyê de cih bigrin.

ENIYEEK, heta ku çareya bi riyê aşî neye dîtin, ji bo armancên xwe yê nêz û dur li gor cih û wext û rewşê, şer jî tede hemû rê û metodên tekoşinê meşrû dibîne.

ENIYEEK, ji bo berjewendiyên hevbeş, enî jî tede, hevkarî û pêşgiriye bi muxalefeta sosyalîst, şoreşger, demokratîk û yê din a Tirkîyê re pêwîst dibîne û di vî warî de çî hewce be dike.

ENIYEEK, li hember hemû zilm u zora li ser azadiya bîr û baweriyê û êrîşên neheq ên ku mafên meşrû û îradeyê azad ê gelên dinê nas nake, radiweste; û şerê ku li hember talan û zilm û zorê tede dayin, bi heq dibîne û piştgiriya wê dike. Ji bo berfirekirina piştgiriye li tekoşina rizgariya netewî ya Kurdistanê, ENIYEEK, ji komunistan bigre heta bi dîndaran, li ser bingehê rast û bi şexsiyet têkilî û peywendiyên pir alî datîne.

Armancên Siyasî yê Bingehîn

ENIYEEK, ji bo çareserkirina pîrsa Kurd û Kurdistanê bi awayekî demokratîk û berdewamî, ji bo van armancên siyasî yê bingehîn tekoşinê dide:

1) Divê ku hukma kolonyalîzmê ku ji alî siyasî, aborî, leşkerî, kulturî û hwd de heye ji holê rabe û rê vebe da ku mesela Kurd û Kurdistanê têkeve munaqaşeyê û ji bo vê yekê jî divê ku hemû çeperên ku li hember çareserkirina vê meselê ne, ji holê rabin. Divê ku netewa Kurd jî wek hemû netewe yê azad û serbixwe yê dinê bigihêje hemû mafên xwe. Di rewşê azad û adil de avakirina dewleta serbixwe jî tede, qedera xwe bixwe tayin bike.

2) Li Kurdistanê divê ku dadgeh û qanûn û bi cihanî û meşandina kar û barên wan, bi mekanîzma kargerîyeke demokratîk were kirin û di avakirina meclîs û hukûmata muwaqet a despêkê de hemû hêzên netewî yê demokratîk bînin temsîlkirin. Di hilbijartîneke di şertên azad û wekhev de sîstema Kurdistanê bête tayinkirin.

3) Divê ku li Kurdistanê parlementerîya demokratîk a pîrralî û tevîbûnî ya ku li ser bingeha huqûqa hurmeta mafên mirovî, azadiya bîr û baweriyê, azadiya insan û civatê bête damezirandin.

4) Dewlemendiyên sererd û binerd bînin parastin û bi awayekî rast û durust ji bo refaha civatê bête bir kar anîn. Di belavkirina hatinê de ji holê rakirina bêdaletiyê; di warê aboriyê de, di hilberinê de ji bo rê li ber bîyanîbûnê bête girtin, stendina hemû tedbîrên hevceyî. Her weha demokratîkkirina jiyana kar, çareserkirina bêmîzanî û neheqiyên di kar û qezencê de.

5) Bi reformeke demokratîk a erd, divê ku kesên bê erd bibin xwedî zevî û erd û ji koletiya erd û tahde û meşkatiya xwedî erdên mezin azad bin. Di warê zireetê de jî divê reformeke nûjen were pêkanîn.

6) Divê ku zilm û zora li ser jinane heye, ji holê rabe. Di warê beşdarbûna jiyana siyasî û civakî de tu ferq di navbera cinsiyetan de tune be. Pirsên taybetî yê jin û xortan bînin çareserkirin. Bi taybetî zarok û pîr wexta ku ihtiyaciya wan hebe, dewlet bikaribe wan biparêze, garantiya jiyana wan hebe.

7) Li gor herêmên xwe, li gor rewşê bi awayekî demokratîk bi kar anîna hemû lehçeyên Kurdî û zimanên gelên din ên ku li Kurdistanê dijîn û pêşdebirina wan.

8) Di warê mafe netewî û demokratîk de, divê ku hemû grûbên netewî yê li Kurdistanê dijîn xwedî maf bin û ev mafên wan ji alî dewletê ve bînin parastin. Û her cûre zilm û zora netewî ya ku li ser van grûban heye bînin rakirin.

9) Li ser bingeha berjewendiyên hevbeş sermayên bîyanî wê bi karibe li welêt kar bike. Peymanên ku di warê siyasî û aboriyê de berjewendiyên hevbeş naporêzin wê bînin îptalkirin. Ji bo vê yekê jî divê siyasetek bi şexsiyet were ajotin.

10) Hevkarî û piştgiriyeke xurt bi perçên din ên Kurdistanê re divê bête kirin. Li gor rewşê, siyaseta yekîtiyê bête domandin. Li her çar perçên Kurdistanê hemû destkeftiyên netewî bînin parastin. Kurdên ji ber rewş û şertên cihê cihê çune derveyî welêt û li wan welatên ku ew lê dimînin ji bo kar, heq û huqûqên kulturî, siyasî û civakî têdikoşin bînin parastin û piştgiriya wan were kirin.

Daxwazên Demokratîk ên Rojane

ENIYEEK, Li gel tekoşina ji bo armancên bingehîn ên siyasî, ji bo van daxwazên rojane ku garantiyên wan yê navnetewî, qanûnaesasî û qanûnî hebe, wê bikaribin rêvekirina çareserkirina demokratîk û berdewamî, dawîanîna şerê qirêjî û bîhnvedanek girtina gelê Kurd de rolên mezin bileyzînin, wê tekoşinê bide:

1) Divê huwîyeta netewî ya Kurdî bête naskirin û li gor vê gavê bête avêtin. Divê hemû qedexe û çeperên li hember radyo, TV, çapemaniya Kurdî û perwerdekariya Kurdî bînin hilanîn. Navê gund û bajarên ku hatine guhertin divê ku navê wan ên kevn dîsa bînin qebûlkirin. Yasaxa li hember navên zarokên nûzayî bête hilanîn.

2) Operasyonên leşkerî yê li Kurdistanê Bakur û carna li perçên din ên Kurdistanê tînin meşandin, bi dawî bînin. Her weha înfazên di cih de, şewitandina gundan û mezrayan, koça xelkê bînin rawestandînin.

3) Walîtiya herêmî, ordiya xususî, tîmên xususî, parêzgerên gundan û rêxistinên wek wan jî holê rabin. Divê ku kontrgerîla ji Kurdistanê vekîşe û nemîne.

4) Hemû girtiyên siyasî divê bête şert û qeyd bînin berdan. Kesên ji mecbûrî çune derveyî welêt divê ku bikaribin bi awakî azad vegehrin welêt.

5) Divê ew qedexeyên ku li hember rêxistinên Kurdistanî û Tirkîyê hene, bînin rakirin da ku ew jî bikaribin bi serbestî û bi awayekî eşkere bixebitin.

6) Di dema şerê qirêj de hemû xesara ku xelkê dîtiye bête dayin. Xaniyên wan ji nû ve bînin avakirin da ku hemû kes bi awayekî azad û serbest bikaribe vegere gund û mezreyên xwe.

7) Ji bo jiyana aboriya Kurdistanê, divê ku dewlemendiyên herêmî bi awayekî adil were bikaranîn û belavkirin û planên ji bo pêşketinê bînin çekirin.

SOSYALİSTLERİN BİRLİĞİ ZORUNLU

Cemil Cevher

Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluşu güçlerinin birlik cephesi kurma yönünde kararlı ve kapsamlı adımlar attıkları coşkulu bir süreci yaşıyoruz. Halkımızın öncü güçlerinin geçmişteki kimi sorun ve anlaşmazlıklarını bir kenara bırakarak gerçekleştirdikleri bu yakınlaşma süreci, daha şimdiden düşmanın korkulu rüyası haline gelmiştir.

Halkımızın yüzyıllardır süregelen kurtuluş mücadelesinde bir yara ve zaaf teşkil eden bölünmüşlük ve parçalanmışlığın, neredeyse bir gelenek haline gelerek "Kürtler birleşemez" gibisinden bir anlayışın yerleşmeye başladığı bir zamanda böylesi bir adım atılmış olması dikkate alındığında, sanırım olayın önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Kürdistan'daki devlet güçlerini yabancı bir güç olarak değerlendiren ve onun egemenliğinin bertaraf edilmesini isteyen geniş yığınların örgütlü bir şekilde anti-sömürgeci mücadele saflarına çekilmesinde, cepheleşmenin rolü oldukça büyüktür. Buna diğer sömürge ve bağımlı ülkelerin mücadele deneyimlerinden de anlayabilmeyoruz.

Cepheleşme, tek tek hareketlerin, güçlerini bir noktada odaklaştırmalarını sağlamanın yanında, esas olarak geniş halk yığınlarının kendi öz güçlerine olan inanç ve güvenlerinin artarak akın akın mücadeleyi omuzlamaları olanağını yaratan bir adımdır. Bu yönüyle cephe, cepheyi oluşturan güçlerin aritmetik toplamları değil, ortadaki geniş yığınların, yani halkın birliği demektir. Ulusal birlik, sömürgecilerin halkımıza dayattığı topyekün imha ve asimilasyon politikalarına karşı halkımızın topyekün direnişinin biricik dayanağı olacaktır.

Kürt halkının, ulusal bir önderlik altında

kendi kaderini tayin etme mücadelesi yönünde güçlü bir atılım süreci içerisine girmesi, tarihsel değerinde bir gelişme olmakla birlikte, Kürdistan'da süregelen çok yönlü sorunların çözümünde yetersiz kalacağı da unutulmamalıdır. Baskısız, sömürsüz ve insanca yaşanılır bir toplum düzeni kurma amacını güden yapılanmaların, daha geniş ve uzun vadeli düşünerek, nihai hedeflere ulaşmada gerekli kimi adımları şimdiden atmanın zeminini yaratma sorumluluğuyla karşı karşıya oldukları da ayrı bir gerçekliktir.

Sömürgeci baskı altında her türlü ulusal ve demokratik haklarından yoksun kalan Kürtlerin, bugünkü süreçte bağımsız devlet kurmayı da içeren, kendi kaderini tayin etme mücadelesini birincil ve temel bir hedef olarak öne koymaları doğaldır. Doğal olmanın yanında, zorunlu bir tutumdur. Çünkü bir halkın, özgür iradesiyle kendi yapısına uygun bir toplumsal sistemi inşa etmesi için, her şeyden önce o halkın, kendi kaderini belirleme olanağına sahip olması, başka bir deyimle kendi toprakları üzerindeki iktidara kendisinin sahip olması gerekmektedir. Ulusal ve toplumsal gelişme ve dönüşme sürecinin önündeki en büyük engel, ülkemizdeki sömürgeci ilişkiler sistemi olduğu için, halkımız ve onun öncü güçleri, bu engelleri yıkarak ulusal ve toplumsal sürecin doğal gelişimine uygun bir şekilde hareketlenmesini sağlamaya çalışıyorlar.

Günümüzde, toplumdaki tüm çelişiklere damgasını vuran, sömürgecilerle onlara karşı olan bütün ulusal güçler arasındaki çelişki, ulusun kendi kaderini tayin etmeye başlamasıyla yerini, çelişikler yumağı içerisinde yerleşip bugün için ikinci planda kalan farklı çelişiklere bırakacaktır. Ulusal kurtuluş mücadelesine, ulus zemininde

yer alan bütün sınıflar, ortak çıkarlar çerçevesinde, şu veya bu oranda katılırlarken, ulusal demokratik devrimden sonra süreç ilerledikçe, geçmişte birlikte yol alan çeşitli sınıfların konumlanmaları ve karşılıklı ilişkileri değişecektir. Kürdistan devriminin kesintisiz bir şekilde devam edip, baskısız, sınıfsız ve sömürsüz bir toplum düzeninin kurulması sürecine kadar devam etmesinden yana olan tek güç sosyalistlerdir. Sosyalistlerin görevi, sadece ulusal devrimden sonra devreye girip süreci ilerletmekle sınırlı değildir. Tersine, onlar bugünden başlayarak, sosyalizmde çıkarı olan emekçi sınıf ve katmanların, süreci belirlemede tarihsel bir rol oynamalarını sağlamak için aktif bir şekilde çaba sarfetmek zorundadırlar.

Devrimin, ulusal burjuvazinin ya da radikal küçük burjuva kesimlerin öncülüğünde belli aşamalardan sonra kesintiye uğramasının önüne geçmenin en önemli güvencelerinden biri, devrimde geniş emekçi yığınların desteğini toplamış sosyalistlerin öncü bir konuma yükselmeleridir. Ne var ki, bugün Kuzey Kürdistanlı sosyalistler, devrime öncülük etmek bir yana, sürece müdahalede bile kayda değer bir varlık göstermiyorlar. Bu durum, yıllardır Kürdistan'da geliştirilen sosyalist teori ve geleneğin yarattığı birikime ters düşüyor. Kürdistan sosyalist hareketi, mevcut potansiyelini bile harekete geçiremeyerek, hiç de layık olmadığı bir konuma sürüklenmiştir. Ulusal güçlerin içinde buldukları bölünmüşlüğü gidermek için nasıl ki ulusal birlik cephesi oluşturuluyorsa, benzer bir şekilde, Kürdistanlı sosyalistler de tek çatı altında birle-

şerek layık oldukları ve tarihsel misyonlarını yerine getirebilecekleri bir konuma yükseltilirler.

Önemli bir tarihsel ve düşünsel mirasa sahip olan Kürdistanlı sosyalistler, bugün artık geçmişin dar grupçu sekter anlayışlarını, ideolojik-politik çıkarlarının önüne koyma pratiğini aşacak bir olgunluğa erişiyorlar. Pekişme sürecine giren bu özel koşulların yanında, gerek ülkemizde yaşanan süreç ve gerekse uluslararası planda sosyalizmin aldığı kimi ağır yenilgiler de sosyalistlerin birliğini mümkün ve gerekli kılıyor.

İdeolojik-politik perspektif bulandırılmadan, sosyalistler acilen örgütsel birliği sağlamanın koşullarını yaratmalıdırlar. Bugün, sosyalistlerin birliğinde aranacak temel kıtas, her konuda görüş birliği değil, temel prensiplerde mutabakat olmalıdır. Bağımsızlık ve sosyalizmi içeren yakın ve uzak vadeli stratejik hedefler ile, bu hedeflere devrimci bir yoldan ulaşmayı esas alan; gerekli mücadele-örgüt tarzlarında birlikteliği içeren taktiksel birlik, sosyalistlerin birliğinin temel dayanağıdır. Devrimci şiddet tarzı dahil, her türlü mücadele ve örgüt yöntemini benimseyen ve gerçekleşecek ulusal demokratik devrimin kesintisiz bir şekilde sosyalist devrime sıçratılmasını benimseyen yapılanmaların birleşmemeleri için ortada hiçbir geçerli gerekçe yoktur. Yıllardır bilimsel sosyalizmin ışığında, devrimci bir politika temelinde bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi veren çevrelerle, bu doğrultuda bireysel tarzda çaba sürdüren sosyalist kadroların birleşmeleri için herkesin üzerine düşeni yapması, ertelenemez bir görevdir.

YARGIÇKEN SANIK OLMAYALIM

Salar Gelawêj

24 Haziran günü 6 Avrupa ülkesinde birçok Türk konsolosluğu, turizm, THY ve banka büroları önünde, Türk devletinin Kürdistan'daki katliam ve vahşetini protesto eden gösteriler yapıldı. Aynı gün ve saatte yapılan gösteriler zinciri, yer yer kırma dökmeye, Marsilya ve Münih'te izlendiği gibi işgal noktasına vardı.

Uluslararası kamuoyunun dikkatini, hiçbir kural ve sınır tanımayan TC'nin terörü üzerine çekmek için düşünülen eylemler, kısa bir süre için de olsa, Kürt sorununu Avrupa ve dünya kamuoyunun gündemine sokarak yoğun bir biçimde tartışılmasını sağladı. Ne yazık ki eylemlerin dozajı, Avrupa kamuoyunun hoşgörü sınırını zorlamış ve bir gömlek fazla

gelmiştir. Eylemlerin kırma-dökme ve işgalimsi boyutları, Avrupalı Kürt dostlarının eleştirilerine yolaçmıştır. Söz konusu çevreler, ilişkide oldukları kurum ve kuruluşlarımıza, bu konudaki kaygılarını bildirmişlerdir.

Halbuki bu eylemlerle dikkatlerin toplanması istendiği ve tartışılması düşünülen, eylemin kendisi değil, eyleme yolaçan olgudur. Bu olgu da, Türk devletinin hiçbir hukuka sığmayan çıplak terördür. Fakat yöntem konusunda yer yer düşülen yanlışlıklar, amacı değil aracı tartıştırmış ve dikkat merkezine sokmuştur.

Yaşanılan süreç dikkate alındığında bunu da hoş görmek, daha doğrusu anlamak

gerekir. Bilindiği gibi 29 Mayıs'ta Bonn, Londra ve Stockholm'da tüm Kürt hareketlerinin katılımıyla büyük yürüyüş ve mitingler yapıldı. Özellikle Bonn mitingi birçok yönüyle üzerinde durulması gereken bir mitingti. Yüzbin dolayında insanın büyük bir coşkuyla yürüdüğü Bonn mitingi, sosyal devrim ve dönüşümlerin başladığı Avrupa anakarasının tanıklık ettiği en büyük mitinglerden biridir. Üstelik tüm Avrupa'da sayıları 600-700 bini geçmeyen göçmen ve mülteci bir topluluk tarafından düzenlendi. Hem de sosyal ya da ekonomik yaşam koşulları için değil, anavatanlarındaki ulusal sorun için yürüdüler. Bugün Avrupa'da çok az güç ve sorun, bu çapta bir mitingi toplayabilir.

Bonn, Londra ve Stockholm mitingleri hiçbir tatsız olay yaşanmadan oldukça disiplinli geçti. Tüm bu saydığımız özelliklerine rağmen, bu mitingler hakkettiği ilgiyi bulamadı. Talihsiz Bingöl olayı ve Sollingen'de beş can alan ırkçı saldırı, her ne kadar mitingi biraz gölgelediyse de, mitinglerin daha büyük bir yankı yapması bekleniyordu. Genellikle devlet politikalarını gözetken Avrupa medyası, miting olayını birkaç küçük haberle geçiştirdi. Mitinglerin dikkat çekmek istediği Kürdistan sorunu

ve pervasız devlet terörü görmezden gelindi.

Hergün köyleri yakılıp yıkılan, en az birkaç insanı hunharca katledilen, devlet güçlerinin çıplak ve sınırsız terörüne hedef olan bir halk, demokratik yol ve yöntemlerle sesini duyuramadığı, sorununa dikkat çekemediği koşullarda, çok doğaldır ki, tepkisini değişik yol ve yöntemlerle dile getirecektir. Bunun asıl sorumlusu ise, her geçen gün terörünü arttıran devlet ve bunu derin bir sessizlik içinde izleyen Batılı devletlerdir. Batı devletlerinin politikaları eklenince seyreden ve kamuoyu oluşturan dev medya tekelleri, Bonn mitinginde görüldüğü gibi demokratik ve uygar protesto gösterilerini görmezlikten gelecek adeta konsolosluk baskınları gibi eylemlerin teşvikçisi oluyorlar.

Kürdistan'da hiçbir sınır tanımayan devlet terörüne maruz kalan, Kürt halkıdır. Kürt sorunu, birinci planda Kürt siyasal hareketinin sorunudur. Bu anlamda uluslararası kamuoyunun desteğine muhtaç olan bizleriz. Bu nedenle Kürt sorununa dikkat çekmede kullanacağımız yol, yöntem ve metodlara da dikkat etmemiz gerekir. Yoksa adil ve meşru bir davaya destek ararken yargıç değil sanık oluruz.

Dersim'den bu yana ne değişti?

L.S. Çeko

Kendi topraklarında özgürce yaşama mücadelesi veren Kürt halkı, bugün tüm dünyanın gözleri önünde sistemli bir şekilde katledilmeye, yerinden yurdundan sürgün edilmeye çalışılıyor. Osmanlı döneminden bu yana değişmeyen politikalarıyla kanlı ellerini yıkamaya niyetli görünmeyen TC, bu uygulamasını sistemli bir politika haline getirmeyi sürdürüyor. Kurtuluş savaşı sırasında başlayıp Cumhuriyet'in ilk yıllarına dek esen dostluk rüzgarları, 1924-25 yıllarında Atatürk ve İsmet İnönü'nün gerçek yüzlerini sergilemeleri sonucu yerini kanla yazılan bir tarihe bıraktı.

TC'nin kurtuluş yıllarında hazırlanan yeni anayasa Kürtlere özerklik verilmesi gerektiğini ifade eden Atatürk, 1923'te İzmir'de gazete başyazarlarıyla yaptığı toplantıda şunları söylüyor: "Başlıbaşına bir Kürtlük tasavvur etmektense, bizim anayasa gereğince bir türlü yerel özerklikler oluşacaktır. O halde hangi ilin halkı Kürt ise onlar kendilerini özerk olarak idare edeceklerdir". Atatürk'ün bu konuşmasından önce de Amasya Mülakatı, Erzurum Kongresi kararları ile Kürtlere iyi duygular beslendiğini dile getiren sözler, yerini 1924-25 yıllarında ana hatları çizilen, bugüne kadar değişmeyen ırkçı-şoven, asimilasyon ve katliamları içeren devlet politikasına bırakıyordu. Bu dönemde daha önce ifade edilen "Kürt sözcüğü", yerini "Dağ Türkleri" tanımlamasına terk ediyordu.

1925'teki Şeyh Sait Ayaklanmasında Atatürk ve İnönü, konunun çözümünün askeri yöntemlerle olduğuna karar veriyordu. Kürt halkına karşı gözü dönmüş bir politika izleyen TC, gün geldiğinde kendi evlatlarını da defterden silmeyi imhal etmiyordu. Şeyh Sait Ayaklanması patlak verdiğinde konunun askeri yöntemlerle değil, siyasi ve ekonomik yaklaşımlarla çözümlenmesini isteyen dönemin başbakanı Fethi Okyar bu düşüncelerinin bedelini devrilerek ödüyordu. Atatürk'ün ölümüne kadar olan sürede Kürdistan tam bir iç savaş yaşıyor. TC Genel Kurmayı'nın bu tarihlerde tespit ettiği 20'ye yakın ayaklanmada, kurtuluş savaşında verilen ölü ve yaralı sayısından daha fazla zaiyat veriliyordu.

İşte, bugüne kadar sürdürülen ırkçılık, jenosit ve kan kokan TC politikası, bu dönemlerde şekilleniyor. 1961 yılının 16 Kasım'ında Milli Birlik Komitesi Başkanı Cemal Gürsel "Eğer dağlı Türkler rahat durmazlarsa, ordu, şehir ve köylerini bombalayıp yıkmakta tereddüt etmeyecektir. Öyle kan gölü olacaktır ki, onlar da, ülkeleri de yok olacaktır" diyerek sorunu tamamiyle askere ihale ediyordu. Askeri çözümün hiç değişmemesi yanında Dersim isyanı sırasında İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'nın öne sürdüğü tezler günümüze kadar değiştirilmeden, hatta geliştirilerek uygulanageldi.

Bakan Şükrü Kaya'nın, Uğur Mumcu'nun araştırmasında da yer alan ve Dersim Kürtleri'nin ıslahını öngören planı iki aşamalıydı. Birinci aşamada, herkesin silahını bırakması çağrısı yapılacaktı. TC'nin adil olduğu ve herkese eşit davrandığı anlatılacaktı. İkinci aşamada ise bir kısım halkın başka yerlere iskanı, diğer adıyla sürgünü yer alıyordu. Bunun yanında geçit ve boğazlarda bulunan köyler yıkılmalı ve bu köyler hükümet deneti-

mine yakın yerlerde ikamet ettirilmeliydiler. Bu önlemleri almaya başlayan TC, silahını teslim eden Dersim Kürtleri'ni askere almaya başladı. Ardından 3470 kişiden oluşan 347 aile sürgüne gönderilerek TC'nin ne kadar adil (!) olduğu belgelendi.

Kuzey Kürdistan'daki devlet politikasının kısa bir özgeçmişini yaptıktan sonra bugüne kadar değişmeyen politikaları ele almak gerekiyor. TC'nin kanlı politikasında değişen tek şey aşiret reisleriyle ilgili bölümdür. TC, Dersim isyanı sırasında potansiyel suçlu gördüğü aşiret reislerini bugün kendi yanında örgütlenme çabasında. Osmanlı devrinde oluşturulan Hamidiye Alayları, TC tarihindeki bir kesintiden sonra yeniden gündeme getirildi. Potansiyel suçlu aşiret reisleri bu kez TC'den aldıkları silahlarla günümüzün Hamidiye Alayları olan koruculuk sistemini oluşturmaya başladı. Devlet, koruculuk sistemi sayesinde, geleneksel uygulamalarından birini daha yaşama geçirdi. Korucular, Böl-yönet taktiğini uygulayan TC'ye uyarak silahları kendi halkına, insanlarına yöneltmeye başladılar.

1925 yılından bu yana değişmeyen en önemli unsur, TC'nin kendilerine ihale ettiği Kürt sorununu çok büyük kayıplarla halen çözmeye çalışan Genel Kurmay'ın zihniyettir. Bugün demokratik olduğu iddia edilen TC'de Milli Güvenlik Konseyi adı altında sivil hükümeti yönlendiren askerler, Kürdistan'ı kan gölüne çevirmenin, katliamlar yaparak Kürt halkını yoketmenin yoğun çabası içerisinde. Kürt halkının onurunu ayaklar altına almak isteyen askerler, kendi onursuzluklarını sergileyerek Kürt insanına pislik yedirdiler. Sivil-gerilla ayrımı yapmadan köyleri bombaladılar. Kürdistan'daki doğal bitki örtüsünü yoketmek için ormanları yaktılar. Köyleri yakıp insanları göçe zorladılar. Kısacası tüm Kürdistan'da yaşanan ve dünya kamuoyunun gözleri önünde gelişen devlet politikasında bir an olsun değişiklik yapmadılar. Bugün yaşananlardan da anlaşılacağı gibi Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana TC devleti Kürt politikası için hiçbir şey üretmediği gibi sorunu askeri yöntemlerle çözmeğe çalışıyor. Bunun bir çözüm olamayacağını görmeyen çaresizliği ile daha da hırçınlaşıyor. Hırçınlaştıkça Kürt halkına yönelik saldırılarını daha da yoğunlaştırıyor. Oluşturduğu kontrgerilla kurumu ile Kürt aydını, yurtseveri ile insanlarını yok edebileceğini hesaplıyor.

Bugün Kürdistan'da bir kirli savaş yürütülüyor. Bu kirli savaşın durdurulması için ilan edilen ateşkes süresince tek taraflı imha ve asimilasyon politikalarını sürdüren TC, kendince şark kurnazlığı yaptı. Diyarbakır'daki demokratik kitle örgütleri, ateşkes süresince TC'nin onlarca köyü boşalttığını, yüzlerce insanı gözüaltına aldığını, onlarca insanı katlettiğini tespit etti. Uyguladığı iki yüzlü politika sonucu Bingöl olayı patlak verdi. Bunu bahane eden TC, Kürdistan'da baskı ve katliam provalarını geliştirmeye, Kürt halkını potansiyel suçlu ve düşman görmeyen sonucu olan askeri çözümün haklılığına kendi kendini inandırmaya çalıştı. Bu ruh hali içerisinde de Kürdistan'a tankı, topu, uçağı yüzbinleri bulan askerleriyle, bir bütün olarak saldırıya başladı. TC için hedef

Kürt halkı... Hedef Kürt insanının yaşadığı köyler, mezarlar. Hatta hedef Kürt insanının koyunu, keçisi, ineği...

TC'nin yıllardır değişmeyen politikalarını bu ana başlıklar altında ele aldıktan sonra, Kürt halkının aktif yer aldığı örgütlenmelerin politikalarına da kısaca göz atmakta yarar görüyorum. İlk yıllarda aşiretsel ve dinsel örgütlerin daha çok ön plana çıktığı oluşumlar vardı. Bu oluşumların örgütlediği isyan ve ayaklanmalar bu nedenle beklenen etkiyi yapmakta zorlanıyordu. Özellikle 1960'lı yıllardan sonra partileşme yoluna giden oluşumlar bu süreçlerini tamamlayamadıkları için önderlik ve yönlendiricilik vasıflarını uzun bir süre yerine getiremediler. Çeşitli nedenlerle birlikteliklere sıcak bakmayan

örgütlenmeler, gerek TC'nin ısrarlı baskıcı politikası gerekse de araştıran, sorgulayan, hesap soran kamuoyu nedeniyle özellikle 1980'li yıllarda politikalarını yeniden gözden geçirdiler. Birçok hareket kendiliğinden tasfiye olurken ilk defa bu dönemde HEVKAR, TEVGER ile çeşitli aşamalardan geçen süreçte yeni birlikleri gündeme getirdi. Bu dönemde PPKK, KUKSE ve KAK'ın birlik kongresi sonucu oluşturduğu YEKBÜN (Kürdistan Birleşik Halk Partisi) önemli bir dönüm noktası oldu. Gerek YEKBÜN, gerekse çeşitli örgütlenmelerin birlik çağrıları Kürdistan tarihi için henüz son sözlerin söylenmediğini gözler önüne serdi. Ulusal birlik sürecinin, birçok grup, oluşum ve parti arasındaki görüşmelerle yeni bir boyut kazanacağı anlaşıldı.

Sonuç olarak, TC'nin yıllardan bu yana uyguladığı inkar ve imha politikalarının değişmediği görülüyor. Dünyadaki değişim ve gelişmelere paralel olarak gelişen Kürt ulusal hareketi ise büyük değişimler gösteriyor. Hassas ve dikkatli bir şekilde değerlendirilmesi gereken bu süreçte her kişi grup veya örgütlenmenin üzerine düşeni yapması halinde, halkımızın haklı mücadelesi her geçen gün daha hızlı ivme kazanacak. Kürdistan davasının uluslararası platformlara taşınması ve haklılığının gerekçeleriyle gözler önüne serilmesi durumunda, Kürdistan'da beklenen sonuç kaçınılmaz bir hal alacaktır.

Mersin'de provakasyon...

Selahaddin Suphi

TC tüm kamu kurum ve kuruluşlarını Kürdistan'daki kirli savaşın emrine sokarak, Kürdistan'da olduğu gibi metropollerde de Kürtlerin ulusal hak arayışlarının önünü tıkamak istiyor. TC Kürdistan'da giriştiği katliamları kamuoyundan saklamak için Babiali basını ve tüm TV kanallarını kendi tekeline alarak tek yönlü bir politika ile kamuoyunun gündemini saptırmaya devam ediyor.

Kürt halkının en ufak hak arayışı bile TC'yi öfkeden kudurtmaya yetiyor. Hak arayışında bulunan Kürt insanına karşı kendi ahlak ve kurallarını bile hiçe sayarak saldıran TC, bu konuda kendi anayasasını bile ayaklar altına alıyor. Tüm kamu kurum ve kuruluşları ile insanlarımızı saldırarak onları sindirmeye ve pasifize etmeye çalışan TC, bunun en son örneğini Mersin'de yaşama geçirmeye çalışıyor.

ERNK'nin 16 Haziran'da uyguladığı Kürdistan'daki katliamları ve kirli savaş protestosundaki bir günlük işe gitmeme, kepenk kapatma, okulu boykot etme, kontak kapatma ve sokağa çıkmama çağrısına uyan Kürtlere karşı TC, tüm kurum ve kuruluşları ile topyekün savaş açtı.

TC, Kürdistan'daki katliamları ve kirli savaş protestosuna uyan Kürtlere karşı giriştiği saldırılarda, belediye memurlarını da yanına almayı ihmal etmedi. Bir yandan polis diğer yandan zabıta kuvvetlerinin baskısına maruz kalan Kürt esnaf ve satıcılar ise bu baskıların TC'nin resmi ideolojisinden ayrı düşünülmemeyeceğinin bilincindedirler.

Mersin'de Vali Çetin Birmek'in direktifleri ile hareket geçen polis ve zabıta, öncelikle seyyar satıcı ve tablacılara saldırarak ellerindeki mallara el koyduğu gibi terazi ve diğer demirbaşlara da zarar vererek bir daha kullanılamaz hale getirdi. Bu saldırılarına gerekçe olarak da seyyar satıcı

ve tablacıların şehri kirlettiğini söyleyen yetkililere şunu sormak istiyoruz. "Acaba 16 Haziran'dan önce Mersin'de seyyar satıcılar mı yoktu? Yoksa şehri mi kirletmiyorlardı?"

Yine Vali Çetin Birmek'in emirleriyle harekete geçen Mersin polisi Kürtlere ait 100'den fazla kahvehaneyi hiçbir gerekçe göstermeden kapatırken birçoğuna kapatma tutanağı bile vermemekle kendi kanunlarına ne kadar riayet etteğini bir kere daha göstermiş oldu.

Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı mahallelere giden polisler buralardaki bakkallardan 10 milyon TL'si haraç isteyip bunları kepenk kapattıkları için ölümle tehdit ederek, bize asil teröristlerin kim olduğunu da böylece göstermiş oldular.

Mersin'de polis, Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı mahalleler olan Çay, Çilek, Gündoğdu, Yenipazar, Demirtaş ve Alsancak gibi yerleşim bölgelerinde gece geç saatlerde silah sıkarak bir provakasyon yaratmak istiyor. Mersin polisinin bu tutumu, yaklaşan Ağustos ayı nedeniyle bir gerginlik yaratarak yeni bir operasyona girişmek için kendilerine bir gerekçe yaratma amacına yöneliktir.

Diliyoruz ki devlet bu tür baskıların bir sonuç getirmeyeceğini bir an önce görerek bu tutumundan vazgeçer ve ırkçı-şovenist politikasını terkederek Kürtlerin ulusal hak ve özgürlüklerinin önündeki tüm yasal engelleri kaldırarak eşitlik ve kardeşlik ilkelere dayalı yeni bir yapılanmaya gider. Bunun dışındaki tüm baskı ve inkar politikalarının ise bir sonuç vermeyeceği gün gibi ortadadır.

Devlet baskı politikalarını gündemde tutmaya devam ederse, Kürt halkı için kendi öz gücüne dayanmaktan başka seçenek kalmayacaktır. Ve biz TC yöneticilerine şunu hatırlatmak istiyoruz: "Rüzgar eken fırtına biçer".

"SICAK BÖLGE"DE TABİPLİK YAPMAK

Diyarbakır Tabip Odası büyük kongre delegesi Dr. İsmail Vesek, Türk Tabipler Birliği'nin Ankara'da yapılan 41. Ara Kongresi'nde (Temmuz '93) Türkiye ve Kürdistan'daki sağlık problemlerini, olağanüstü hal ve diğer anti-demokratik uygulamalarla ilişkilendiren ve sorunlar karşısında aydınları ve ilgili görevlerini yerine getirmeye çağıran bir konuşma yaptı. Vesek'in konuşmasını okuyucularımıza sunuyoruz

"Bölgede Sıcak Bir Savaş Ortamı Yaşanıyor"

Bölgemizde hizmet vermenin ne kadar güç ve zor olduğu sizlerin de malumdur. Şöyle ki, odamız bünyesindeki iller ve çevresi, 14 yıldan beri anti-demokratik uygulamalarla karşı karşıyadır. Bu anti-demokratik uygulamaların yaşandığı başka bir örneği göstermek mümkün değildir. İçinde bulunduğumuz bölgede, demokrasinin tüm kurum ve kuralları, olağanüstü yasa nedeniyle rafa kaldırılmış ve işlemez hale gelmiştir. Çünkü herkes heran, nerede, ne zaman öldürüleceğinin endişesi ile yaşamaktadır. Bu endişe, insanlarda psikolojik ve patolojik bozukluklara sebep olmaktadır. Bölgemizde bu belirsizlik ve olumsuzluklar yaşanırken, bundan en çok biz hekimler etkileniyoruz.

Biz hekimler, sağlıklı bir toplum yaratılabilmek için çaba sarfederken, şartların getirdiği nedenlerden dolayı en temel hak olan yaşama hakkını kaybeder duruma gelmişiz.

Bunun en belirgin örneği, geçen sene eşi ile beraber işine giderken karanlık güçler tarafından arkadan sıkılan kurşunlarla katledilen değerli arkadaşımız Dr. Mehmet Emin Ayhan'ın şehit edilmesi olayıdır. Diğer bir olay, Elazığ'da evden alınıp götürülen Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın birkaç gün sonra cesetlerinin bulunmasıdır. Bu şehit hekim arkadaşlarımızın insanlığa yaptıkları

hizmetlerden dolayı anıları önünde bir kez daha saygı ile eğiliyorum.

Ayrıca bölgemizde Çocuk Hastalıkları Hastanesi'nde pratisyen hekim olarak çalışan Dr. İlhan Diken adlı arkadaşımız, kendisinin ve bizlerin temel insani görevi olan bir hastayı muayene ettiği için gözüne alınmış, mahkemeye sevk edilip yargılaması yapılmış, yargılama sonucu hak etmediği bir cezaya, 3 yıl 9 ay hapis cezasına çarptırılmıştır. Halen bu doktor cezaevinde cezasını çekmektedir.

Bu faili meçhul cinayetler ve hukuka aykırı gözaltılar, bölgemizde hizmet veren diğer meslek örgütü mensubu yüzlerce hasta binlerce insanı da içine almaktadır. Bu insanlar arasında parti yöneticileri, hukukçular, öğretmenler, dişhekimleri, gazeteciler, sağlık memurları bulunmaktadır.

Bölgemizde, anti-demokratik uygulamalar bu şekilde gelişirken, Türkiye'nin başka bir bölgesinde, yani Kocaeli ilinde iki hekim gözaltına alınıp işkenceye tabii tutulmuş ve sonunda suçsuz görülüp serbest bırakılmışlardır.

Sevgili arkadaşlar, bu tür haksızlıkların yaşandığı ülkemizde, artık sağduyu sahibi ve insan haklarına saygılı herkesin bu uygulamalara "dur" demesinin zamanı gelmiş, hatta geç kalınmıştır. Herkes kendisine düşen görevi yapmalıdır.

Türkiye'de ve bölgemizde toplumsal ve siyasal ortam bu şekilde gelişirken, sağlık problemleri daha çarpık bir gelişme göstermektedir.

Sağlık hizmetlerinin yetersizliğinin

Türkiye genelinde bir sorun olduğunu hepimiz biliyoruz. Fakat bu sorun, yaşadığımız yörede daha yoğun bir şekilde hissediliyor. Bunun çeşitli nedenleri vardır. Bunları ana başlıklar altında şu şekilde sıralayabiliriz.

- Bölgemizde sağlık hizmetlerinin yetersizliği herkes tarafından bilinirken bu tür uygulamaların ve faili meçhul cinayetlerin hekimlere ve tüm diğer sağlık çalışanlarına yönelmesi hizmet yetersizliğini arttırmakta, dolayısıyla bu durum hekim ve sağlık çalışanlarının göçüne neden olmaktadır. Bu göç sadece hekimlerle sınırlı kalmıyor. Can güvenliği olmadığından sermaye, beyin ve emek göçüne de neden olmaktadır. Bu durum bölgeyi fakirleştirdiği, yozlaştırdığı ve sosyal yapıyı bozduğu gibi, Batı'da da çarpık kentleşmeye neden olmakta, sosyal yaşamı alt-üst etmektedir.

- İkinci bir neden olarak; zaten bölgede normal olarak hekim ve yardımcı sağlık personeli açığı ortada iken, mevcut olan bazı doktorların hiçbir hukuki gerekçe gösterilmeden, tayinleri, sürgün olarak nitelendirilen başka yerlere çıkarılmaktadır. Bu da zaten eksik olan sağlık hizmetinin yapılmasını daha da yetersiz hale getirmektedir.

- Üçüncü ve önemli olan bir başka neden de, olağanüstü şartların getirdiği zorluklardır. Bölge sıcak bir savaş ortamını yaşamaktadır. Bu ortamda köyler bombalanıyor ve boşaltılıyor, insanlar yerlerinden, yurtlarından ediliyor. Dolayısıyla bu kötü şartlar altında sağlık hizmetlerini yürütmek hem hekim açısından, hem de hasta açısından zorlaşıyor.

Bu durum aynı zamanda koruyucu sağlık hizmetlerinin yapılmasını da engelliyor. Olayların tırmanış gösterdiği senelerden şimdiye kadar bölge çocuklarının koruyucu aşıları olan kızamık, D.B.T. polio, BCG aşıları, %80 oranında yapılmamaktadır. Dolayısıyla ilerki yıllarda hastalıklı bir insan topluluğunun oluşmasına neden olacaktır. Bu gelişmelerin en somut şeklini, Verem Savaş Dispanseri'nde çalışan bir hekim olarak gözlüyorum. Köylerde oturan hastalarımızın çoğunu yerlerinde bulamıyoruz. Nedeni, köyden göç ettiği için tesbit edemiyoruz ve takibini yapamıyoruz. Dolayısıyla tedavisi yarım kalıyor.

Tabi ki, bu saydığım nedenlerden başka

nedenler de vardır. Mesela dil sorunu. Hاستa konuştuğu anadili ile doktora derdini anlatamadığı zaman, teşhis ve tedavi eksik kalıyor. Dolayısıyla sağlık hizmeti de yetersiz gelişmeler gösteriyor.

Fakat bütün bu belirlemeler sonucunda ülkemizde ve dünyada meydana gelen insan hakları ihlallerine karşı hiçbir taviz vermeden ve ayırım yapmadan bir hekim duyarlılığı ile tepki göstermeliyiz.

Bizler bölgemizde yaşanan olaylara nasıl tepki duyuyorsak, Nahçıvan'daki Azerilere, Bosna-Hersek'teki müslüman gruplara, Güney Afrika'daki zencilere karşı yapılan zulüm ve soykırımlara karşı da aynı tepkileri duyuyoruz ve kınıyoruz.

Sonuç olarak şunu söylemek istiyorum. Türkiye'de Cumhuriyetin kuruluşundan bu güne kadar çözülmeyen ve ülkemizin demokratikleşmesinde önemli bir sorun teşkil eden Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki sorunlar ve olaylar büyük bir boyuta ulaşmıştır. Ülkemizde yaşayan tüm insanları ilgilendiren bu sorunun demokratik bir şekilde çözülmesi, insan hakları ve demokrasiden yana olan herkes kadar biz demokratik kitle örgütlerinin de asli görevi olmalıdır.

Çünkü senelerdir Türkiye'yi yönetenler, bu sorunu üstü örtülü ve şiddet yoluyla çözmeye çalışmışlardır. Fakat bu yöntemlerin şimdiye kadar olumlu sonuç vermediğini görüyoruz. Onun için sorunun temel bileşeni ve adının konulması gerekirse, Türkiye'de bir Kürt sorununun olduğunu kabul etmek gerekir.

İstesek de, istemesek de, yıllardır beraber yaşadığımız insanlar olarak diğer sorunları beraber çözdüğümüz gibi, bu sorunun da beraber ve birlikte çözülmesinin gerekliliğine inanıyoruz.

Ancak bu soruna beraber ve toplu olarak çözüm bulmadığımız sürece ve bunalımın adının doğru konmaması halinde, yakında tüm ülkemizi ve bölgemizi sarabilecek yangının söndürülmesi için vakit çok geç olabilecektir. En büyük görev, biz aydın insanlara düşmektedir ve üzerimize düşeni de yapmamız lazımdır.

Yaşasın özgür ve demokratik bir ülkede yaşayan Türk ve Kürt halklarının birliği ve kardeşliği.

Hepinize tekrar saygılarımı sunarım.

Dr. M. İsmail Vesek

Kürdistan Federe Devleti Kültür Bakanlığı ile Arap Dünyası Sosyalist Çalışmalar ve Araştırmalar Merkezi arasında

KÜLTÜR ANTLAŞMASI

Cemal Zangana

Hewlêr-Kürdistan Federe Devleti Kültür Bakanlığı ile Arap Dünyası Sosyalist Çalışmalar ve Araştırmalar Merkezi arasında bir kültür antlaşması imzalandı. Kürdistan Federe Devleti, kısa bir süre önce Suriye ile kültür antlaşması, ABD'deki bir

şirket ile de telekomünikasyon alanında bir antlaşma yapmıştı.

Kürt Federe Devleti Kültür Bakanı Şêrko Bêkes ile Arap Dünyası Sosyalist Çalışmalar ve Araştırmalar Merkezi Başkanı Fahri Kerim Zangana tarafından imzalanan antlaşma, 9 maddeden oluşuyor. Antlaşma

ile, Kürdistan'da kültürün rolünü geliştirmek ve desteklemek amacıyla Hewlêr'de bir Kültür Ocağı'nın açılması, ocak için yurtdışından getirilecek malzemelerin gümrükten muaf tutulması ve ocağın sadece kültürel ve demokratik amaçlar için kullanılması karara bağlandı.

Antlaşma kapsamında, sanat ürünlerini sergileyecek galeriler açmak; radyo, televizyon ve basımevi gibi kurumlar açmak; Arapça ve Kürtçe dergiler çıkartmak, seri kitap ve kitapçıklar yayınlamak gibi maddeler de bulunuyor.

Kültür Bakanı Şêrko Bêkes, konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada, antlaşmanın Kürdistan'da kültürel çalışmaların gelişimine önemli katkılarda bulunacağını, antlaşmanın uygulamaya geçmesiyle birlikte kültürel alanda gözle görülür gelişmelerin yaşanacağını ifade ederek bütün bakanlıklardan ve kurumlardan antlaşmanın uygulanmasına yardımcı olmalarını istedi.

Kadınlar Ulusal Cepheyi Destekleyin!

Kürdistanlı Devrimci Ulusal Kadınlar, yayınladıkları "Kürdistanlı Kadınlar Ulusal Cepheyi Destekleyin" başlıklı bir bildiri ile Kuzey Kürdistan'da ulusal demokratik güçler arasında sürdürülen cephe çalışmalarını desteklediklerini açıklayarak Kürdistanlı tüm kadınları güçlerini birleştirmeye çağırdılar. Devrimci Ulusal Kadınlar, Temmuz 1993 tarihli bildirimlerinde şöyle diyorlar:

"Bugün halkımızın öncü gücü siyasi hareketler, hepimizin özlemi olan birlik yönünde ciddi adımlar atmış bulunmaktadır. Cepheleşmeyi hedefleyen bu çabaların, tüm Kürdistanlı yurtsever kadınların, dünya görüşleri ne olursa olsun yakınlaşmaları ve anti-sömürgeci mücadele saflarında bütünleşmelerinin de maddi zeminini hazırlamaktadır.

"Halkımızın yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin önemli bileşenlerinden olan kadınlarımızın, sürece örgütlü bir şekilde müdahale ederek tarihsel misyonunu yerine getirmesi, bugün her za-

mankinden daha zorunludur. Bizler bir yandan ulusal birlik cephesinin bir bileşeni olarak illegal mücadeleyi esas alacak Kürdistanlı kadınların anti-sömürgeci birlik cephesini oluştururken, öte yandan legal ve yarı legal olanakların kullanılarak cephesel mücadeleye güç katacak, kadınlarımızın demokratik-kitlesel mücadelesini inşa etme göreviyle karşı karşıyayız.

"Kürdistanlı kadınların esas güç kaynağı, onların örgütlü ve birleşik mücadelesidir. Mücadele içerisinde ve yine mücadelenin görev ve sorumluluklarını omuzlamayı hedeflemeyen birlikler, kalıcı ve işlevsel olamaz. Biz Kürdistanlı Devrimci Ulusal Kadınlar (Jinên Şoreşgerên Netewî), yaşamın tüm alanlarında birlik ve mücadele konusunda üzerimize düşen her türlü görevi yerine getirmeye hazırız.

"Sömürgeci TC devletinin halkımıza yönelik kirli savaş yöntemlerini günden güne boyutlandırarak toplu imha ve göçertme politikası ile bütünleştirdiği bir ortamda, halkımızın yaşam hakkını garantiye

alması ve demokratik hak ve özgürlüklerini kazanmasının biricik yolu, toplu direnme ve mücadeleden geçer. "Taş üstünde taş bırakmama" zih-

niyetiyle, savaşı Kürdistanla sınırlamaya çalışan devletin bu yöndeki çabalarını da metropollerde yaşayan milyonlarca Kürd'ün mücadele saflarına çekilmesiyle boşa çıkarabiliriz. Bu yönüyle, sömürgeciliği kendi kalesinde vurarak kirli savaşın cephe gerisini işlevsiz bırakmak, can alıcı bir görevdir. Buradan hareketle, Kürdistan'da kadınlarımızın değişik alanlarda geliştirdikleri örgüt ve mücadele sürecini, metropollerdeki kadınların çabalarıyla bütünleştirmeleri anlamlı olacaktır.

"Ulusal tarihimizde bir gelenek haline gelen, kadınların mücadele saflarında aktif rol oynama konumunu, günümüze daha kapsamlı bir şekilde taşıyarak tarihsel ve güncel sorumluluğumuzu yerine getirmiş oluruz. Bunun için ülkemizin kurtuluşunu

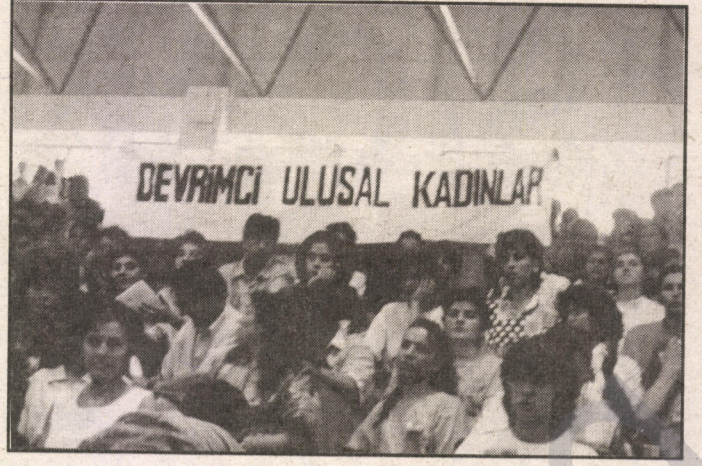

Foto: Medya Güneşi

amaçlayan anti-sömürgeci mücadelenin tüm alanlarında; gerilla faaliyetlerinden tutun da legal plandaki kitle örgütlenmelerine kadar kadınlarımız, aktif görev almaya her zamankinden daha çok hazır olmalıdırlar.

"Kürdistanlı kadınların kararlı bir şekilde yürüteceği mücadelenin genel plandaki ulusal ve toplumsal mücadeleye büyük katkılar sunacağı inancıyla hareket edilmeli ve bunun için de basit günlük çıkarlar ve dar görüşlülük bir kenara bırakılarak ulusal çıkarlarımızı esas alacak politikalar çerçevesinde geniş bir ittifak zemini yaratılmalıdır."

TURBO FİLTRE'DE ZAFER: SIRA KAĞITHANE BELEDİYESİ DİRENİŞÇİLERİNDE!

Selahaddin Veysanoğlu

MERSİN- Tarsus karayolu üzerindeki Turbo Filtre Fabrikası'nda sendikalaşmak istedikleri için işveren Admon Arzak tarafından işlerine son verilen işçilerden İsmail Zat, Yusuf Biçer ve Adem Akan'ın 12 Mayıs 1993'te başlattıkları açlık grevi, 1 Temmuz 1993 Perşembe günü yine Admon Arzak'ın işçileri tekrar işe alacağına dair söz vermesi üzerine sona erdi.

Direnişçi işçilere, 51 gün devam eden açlık grevi sürecinde çeşitli sendika, demokratik kitle örgütü, siyasi parti temsilcisi ve kamuoyundan yoğun destek geldi. 51 gün süren açlık grevi, Mersin'de bulunan sendika ve siyasi parti temsilcileri ile Av. Sami Doğan ile Fahri Gül'ün yoğun girişimleri sonucunda işveren Admon Arzak'ın işten attığı işçilere "geri dönün" çağrısı yapmasıyla sona erdirildi. Eylemlerine DEP Mersin il binasında

düzenledikleri sloganlı bir basın açıklaması ile son veren direnişçi işçiler, mücadelelerinin sonunda elde ettikleri kazanımların işçi sınıfına yeni bir mücadele perspektifi kazandırdığına inandıklarını belirttiler. Direnişçi işçiler "Haklıydık, Direndik, Kazandık", "Yaşamın Turbo Filtre İşçilerinin Direnişi", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız" sloganlarını atarak eylemlerine son verirken, Kağıthane Belediyesi işçilerine destek mesajlarını ileterek tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdılar.

Öte yandan işveren Admon Arzak tarafından direnişçilere süresiz izin verildi. Ve işçilerin sağlık durumu düzelinceye kadar yardım yapılacağı da belirtildi. İşveren Admon Arzak işten attığı 163 işçiye, 7 Temmuz çarşamba gününe kadar mektupla çağrıda bulunacağını ve hepsini tekrar eski işlerine alacağını söyledi.

*Du sal buhurî di pey
şehîdbûna mêrxasê
gelê me.*

*Bîranîna Mirovê hêja
û şerkerê newesta
Vedat, di tekoşîna me
de dijî û wê bijî.*

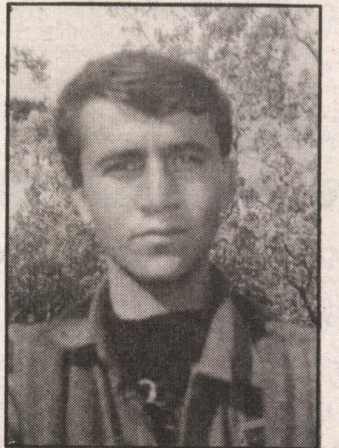

Vedat Aydın

Xebatkarên Medya Güneşi

WERIN LAWŌ WERIN!

Werin lawo werin!
Bi balafirên xwe
Bi çekên xwe yên kîmyayî
Bi tanq û topên xwe
Emê bi dilê xwe
Li hember we şer bikin.
Ne bi tenê dîrok
Çiyayên Kurdistanê jî şahid in
Ji berxwedana me re
îro wê mirovatî
Li dijî hovîtîyê
Bi ser bikeve
Û li ser axa welatê min
Gulên kesk, sor û zer bejin biavêjin

Fahrettin Kiran (Şervan)

Di roja 3'yê Hezîrana 1993'an de,
li Geliyê Hesikan tevî birrek hevalên xwe şehîd ket.

BILA SERÊ GELÊ KURD SAX BE!

Li ser navê malbata wî
Felat DILGEŞ

HEP hat girtin

Navenda Nûçeyan- Dawaya girtina HEP (Partiya Ked a Gel)'ê qediya û HEP hat girtin. Dadgeha Qanûnaesasî (Anayasa Mahkemesi) biryara girtina HEP da. Li gor biryara girtinê, Fehmi Işıklar jî, ji bo ku wexta dawevêkirina girtinê endamê HEP'ê bû ye, parlamenteriya xwe wenda kir. Biryara girtina HEP jî alî hin partiyên ku di parlamentoya TC'ê de temsîl dibin jî hat rexnekirin.

Berpirsiyarên HEP'ê, biryara girtina HEP'ê protesto kirin û gotin "Dewlet dixwaze Kurdan ji platformên legal dûr

bixîne." Ji bo Fehmi Işıklar parlamenteriya xwe wenda neke, partiya wî SHP kampanyayek vekir. Beyî ANAP'ê hemû partiyên ku di Komisyona Qanûnaesasî de temsîl dibin, ji bo ku Fehmi Işıklar parlamenteriya xwe wenda neke tedbîran stendinê de li hev kirin.

Ji bo ku ji berê de tedbîr hatibû stendin, girtina HEP'ê zirarek mezînegihand bîngê partiyê. Çimkî hemû rêxistinên û parlamenterên HEP'ê derbasî DEP (Partiya Demokrasiyê) bûbun û girtina HEP'ê her gav dihat payin.

Kamu Çalışanları ve Örgütlü Mücadele

Rojen Gernas

Bilindiği gibi 12 Eylül faşist darbesi, en fazla Kürt ulusal kurtuluş hareketi ile emekçilere zarar verdi. Kürdistan'da yakıp yıkmaya, tutuklama ve işkence ile halkımıza karşı topyekün imha ve asimilasyon dayatıldı. Türkiye'de ise sol hareket ve işçi-emekçi örgütlülükleri dağıtıldı, halka baskı ve zulüm uygulandı.

80'li yılların sonlarına doğru başlayan işçi eylemliliklerinin ardından zorbalığa ve hak gaspına en çok uğrayan kesimlerden biri olan memurlar da yavaş yavaş politize olmaya ve seslerini yükseltmeye başladılar. Kamu çalışanları, son birkaç yılda önce dernek tipi örgütlenmelerle, sonrasında ise bunları da aşarak kurdukları sendikalarla grev ve toplu sözleşme taleplerini kamuoyuna duyurdular. İki yıl gibi kısa bir zaman dilimine sığdırılan sendikalaşma faaliyetleri ile birçok iş kolunda örgütlenme sağlandı. Memur sendikalarının toplam üye sayısı, bugün 400 bine yaklaşıyor.

Kamu emekçileri hareketindeki bu hızlı örgütlenme ve yaratılan aktif eylemlilikler, zaman zaman devletin sert tepkisine yolaçtı. Ancak memur hareketi, anti-demokratik uygulamaları, işkence ve baskıları ve Kürdistan'daki kirli savaşı, çalışma hayatı ile ilgili demokratik ve ekonomik taleplerinin yanısıra gündeminde tutmayı başardı.

İstanbul, İzmir, Ankara, Mersin, Bursa, Adana ve Samsun'da yapılan "Demokrasi ve Sendikal Haklar" mitinglerinde, "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Devlet Terörüne Son", "Kirli Savaşa Hayır" gibi politik belgelerin yükseltilebilmiş olması, memur hareketinin politik açıdan belli bir düzeyi tutturabildiğini gösteriyor. Temmuz ayı başında 30 binden fazla memurun katılımıyla Ankara'da gerçekleşen görkemli mitingde de toplu sözleşme, grev ve diğer demokratik istemlerin yanısıra, tüm anti-demokratik uygulamaların kaldırılması,

kirli savaşa son verilmesi gibi taleplere de yer verildi ve Sivas katliamı protesto edildi.

Tüm bu olumlulukların yanında, genel olarak kamu emekçileri hareketinde gözlediğimiz bazı eksiklikler, yanlışlıklar ve yetersizlikler de vardır. Örneğin eylemlerde "Halkların kardeşliği" belgisine yer verilmekle birlikte, Türkiye'li emekçi kitleler arasında egemen olan şoven duygu ve düşüncelerin kırılması yönünde daha aktif bir tutum alınmalıdır.

Memur hareketinin belli bir politik düzeyi yakalayabildiği bir gerçekse de, Kürdistan'daki kirli savaşa karşı daha yoğun ve kitlesel tepkiler geliştirme noktasında yapabileceklerinin gerisindedir. Bu konuda, savaşın emekçi halk yığınlarına enfilyasyon, hayat pahalılığı ve yoksullaşma olarak yansıyan sonuçlarıyla emekçi hareketin ekonomik demokratik talepleri arasındaki ilişkiyi de gözler önüne serecek

bir üslup kullanıldığında, daha etkin ve yığınsal tepkiler örgütlemek mümkün olabilir.

Bir başka eksiklik, işçi ve memur hareketleri arasındaki suni ayrılığı giderecek ve bu iki demokratik muhalefet kanalını belli bir zeminde birleştirerek daha güçlü bir sese dönüştürecek adımların atılması noktasında yaşanmaktadır. "İşçi Memur Elele Genel Greve" sloganını hayata geçirecek ve bu süreci hızlandıracak somut adımlar atılmalıdır.

Mücadeleyi sürekli bir bütün olarak kavramak gerek. Kamu çalışanları hareketi bu konuda ciddi bir zaafa sahiptir. Demokratik ve ekonomik talepli eylemlilikler, "nedense" tıpkı işçi eylemliliklerinde olduğu gibi belli aylarda (Ocak ve Temmuz) yoğunlaşmaktadır. Ücretlerde yapılacak ayarlamalar öncesine denk düşen bu yoğunlaşma, ücret sendikacılığının eylem mantığını çağrıştırmaktadır. Bu dönemlerde eylemlerin belli bir artış göstermesi, diğer zamanları da kapsayan eylem zincirinin bir halkası olduğunda fazla önemli olmayabilir. Ancak şimdilik böyle olduğunu söyleyemiyoruz.

Kamu çalışanları hareketi içinde yeralan yurtsever Kürt emekçileri, hareketin ileri unsurlarıyla birlikte ulusal demokratik taleplerimizin de sürekli gündemde tutulması doğrultusunda yoğun bir çaba içinde olmalı ve hareket içinde daha sıkı bir dayanışma örgütlemelidirler.

İrlanda ve İRA

İRA'nın radikal stratejiden liberal stratejiye geçiş nedenleri çok boyutludur. Cumhuriyetçi hareketin etkilediği alanlardaki belirgin düşüş, strateji değişikliğine yolaçan etkenlerden biri sayılabilir (Sinn Fein'in etkisini katolik şehirlerin dışına taşıramaması ve Güney İrlanda'daki son seçimlerde, seçmen sayısının düşük olması).

Rêzan

"İrlanda tarihi, İrlanda'yı işgal etmeye çalışan başarısız yabancı işgalci güçlerin tarihidir." İrlanda kurtuluş hareketi, onların son saldırılarını boşa çıkarabilecek mi? İRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu)'nın hem askeri hem de politik kanatlarının İngiliz saldırılarına verdiği yanıtlardaki son değişiklikler, İRA'nın çizdiği yolla ilgili ciddi sorunlar gündeme getirmiş oluyor.

İrlanda halkının direniş mücadelesine rağmen, İrlanda hâlâ bölünmüş durumda. 1921'de ekonomik olarak geri olan 26 Katolik bölgeye kendini yönetme hakkı verildi. Birleşik Krallığın denetiminde kalan protestanların çoğunlukta olduğu kuzeydeki 6 bölge, sosyal ve dinsel çelişkilerle baş başa bırakıldı. Bu birbirinden ayrı iki topluluktan protestanlar merkezi yönetim tarafından desteklendi, fakat katolikler ise Birleşik Krallık'la ilişkileri reddettiler.

1960'larda Katoliklerin sosyal ve ana-yasal reformlar için yürüttüğü kampanyaların, ulusal istemlerden daha

fazla önem kazandığı söyleniyor. 1960'ların sonlarına doğru reformlar için katoliklerin artan eylemlilikleri, geniş kitlesel protesto, yürüyüş ve gösterilerde yankı buldu. Katoliklerin istemlerine, protestanların uzlaşmaz yanıtı Kuzey İrlanda'yı şiddet ve cinayetlerin odağı haline getirdi.

Bunun üzerine İngiltere, 1969'da bölgeye askeri birliklerini gönderdi. Dinsel ve sosyal farklılıkları dikkate almadan Kuzey İrlanda'ya protestan göçmenleri yerleştirip çelişki tohumları eken İngiliz hükümeti "sorunu çözmek" için de bölgeye askeri birliklerini gönderiyordu.

İngiliz hükümetinin bu girişimi (askeri birlik gönderme), birbirinden farklı bu iki topluluk arasındaki ayrılıkları eşitlik esasına dayalı reformlarla çözme çabalarının sonu oldu. İngiliz birliklerinin katolik azınlığa karşı ayrımcı tavırları ve

şiddet kullanmaları, durumu kötüleştirdi.

İRA, İngilizlerin Kuzey İrlanda'yı işgaline karşı 1970'te kuruldu. 1971 başlarında iki İngiliz askeri öldürüldü. 20 yılı aşkın silahlı mücadelesi, İngilizlerin Kuzey İrlanda'daki baskıcı varlığını hedeflemektedir. İRA birlikleri genellikle kışlalar, alaylar veya İrlanda'nın işgaliyle ilgili bireyler gibi askeri ve politik hedeflere saldırılmaktadır.

Son birkaç yılda İRA'nın mücadelesinde bir strateji değişikliği gözlemlendiği söylenebilir. Eylemliliklerinin çoğu ılımlı bir çerçevede arasında yapılan jestlerle, savunma gibi görünüyor. İRA'nın Noel dönemlerinde İngiltere'deki eylemleri, yukarıda sözü edilen değişikliği en iyi şekilde sergiliyor. Birkaç hedefin dışında, İRA eylemlerinin çoğunluğu sıradan insanların günlük yaşamını kaosa çeviren, sokaktaki çöp bidonlarına, tren hatlarına veya istasyonlarına ve alışveriş merkezlerine konan patlayıcılardan oluşmakta.

İRA'nın bu tür eylemleri, İngiliz kamuoyu arasında antipatiye yolaçtı. Özellikle İngiliz solunun eleştiri hedefi oldu. Eleştirinin ana noktası, İRA'nın sosyalist bir hareket olmadığı; katolik ve protestan işçileri ekonomik sorunlar etrafında birleştirmeye yanaşmadığı veya İngiliz işçi sınıfına sempatiyle bakmadığı gibi. Üstelik İRA'nın son dönemlerdeki bombalama kampanyasında günlük yaşamları anlamında en çok etkilenenlerin işçiler olduğu da iddialar arasında.

Ayrıca belirtilmesi gereken diğer nokta

da, İngiliz hükümeti ile sigorta şirketleri arasında ortaya çıkan anlaşmazlıklardır. Bu konuda sigorta şirketlerinin istemi, İRA'nın önceki stratejisinde başarısız olduğu ve İngiliz birliklerinin İrlanda'dan kovulması mücadelesinde gerileme yaşandığı sonucuna götürdü.

Sinn Fein (İRA'nın politik kanadı) liderliği altında Cumhuriyetçi hareketin yeni stratejisi Fein'in görüşmelerde taraf olmasının tanınması ve çözüm için görüşmeleri savunan "Kalıcı Bir Barışa Doğru" şiarıdır. Bu strateji doğrultusunda ılımlı siyasi partiler ve kilisenin arabulucuğu ile bazı şahsiyetlerle ilişkiler geliştirildi.

İRA'nın radikal stratejiden liberal stratejiye geçiş nedenleri çok boyutludur. Cumhuriyetçi hareketin etkilediği alanlardaki belirgin düşüş, strateji değişikliğine yolaçan etkenlerden biri sayılabilir (Sinn Fein'in etkisini katolik şehirlerin dışına taşıramaması ve Güney İrlanda'daki son seçimlerde, seçmen sayısının düşük olması). Strateji değişikliğine yol açan etkenlerden ikincisi, Cumhuriyetçilerin soğuk savaş sonrası ekonomik ve politik gelişmelere yeni bakış açılarının olduğu söylenebilir. Emperyalizm tarafından ulusal kurtuluş hareketine dayatılan aldatici barış süreciyle pasifize edilmesi bunun en bariz örneğidir.

Kuzey İrlanda'daki savaştan dolayı, İngiliz hükümetinin köşeye sıkıştırılmadığı bir dönemde Cumhuriyetçilerin strateji değişikliği, İngiliz hükümetinin dayattığı çözümün kabulünden başka bir anlama gelmez.

Pêkenîn

“EZ NE ŞÊXÊ MERIYA ME”

Tîmûrê Xelîl

Ez Ne Şêxê Meriya Me

Van demên nêzîk nava Kurdan da merivekî delkbaz peyda dibe, ku dibêje ew ji bal xudê hatiye û şêxê nuh e. Pa ra miletê nezan jî baweriya xwe bi wî tîne û dibe mirîdê wî. Dem dibuhure û dewlet bi fen-fêlên wî dihese, gazî dikê ku, pirs-pirsiyara lê bikê. Evê tê jî haj “dêla” xwe heye, ku wê serê wî lêxin. Alîkî va jî zane ku, mirîdên wî hemû dilsax û nezan in, berbirî wana dibe, dibêje:

-Ez zanim, dewlet dixwaze min bikuje. Min temamiya şevê, kir-pîva, çarek dît ku, ji vê dad-dadgehê xelas bim. Eger hûn ya min bikin, ezê xelas bim, xêr ku na hûnê bê şêxê xwe bimînin.

Gişk hev ra dibêjin ku, çi jî hebe,

ewana hazirin piştgiriya wî bikin.

Şêx dibêje:

-Gelî mirîdan, gava sibê ez çûme dadgehê, hûn tevî min werin û li dora min bisekinin. Gava ez ser milê xweyî çepê zivirîm, bira mirîdên li wî alîyê min sekinî bikine ewte-ewt; gava ser milê rastê zivirîm, mirîdên li wî alîyê min sekinî bira bikine zire-zir.

Hinek qayîl dibin, hinek na. Yên razî dibin, li dadgehê da wusa jî dikin. Şêx jî dibêje dadgehê:

-Ez ne şêxê meriya me, ez şêxê kûçika û kera me.

Bi vî awahî wî berdidin, lê dîsa jî hinek mirîdên wî destê xwe ji wî nakin. Lê pirraniya wana derc dike, ku ciyê bedilhewa xêr-xêrat danê, hurmeta wî girtine.

Pêvandina bi gotinên pêşiya

-Mêro, qe na rojekê mal da rûnê, kapekê situkura min sist bike, tu nabînî, ciyê xebatê kar dikim. Têm malde jî temamiya karê ketiye ser milê min, ji aşpêjxanê (metbax) dernayem.

-Jinik, wek kal û bavê me gotine, mêr dîwarê derva ye, jin dîwarê hundure. Hezar û yek kar û barê min hene, ez malxwêyê malê me, çawa dilê min xwest, ezê wisa jî bikim.

-Weyla ew dîwar hilşê, tu binde bimînî! Xudêgiravî malxwêyê malê ye, mêr e. Bi gotina te ez jî malxwêya aşpêjxanê me, erê? Berê-berêda gotine: “Şêr şêre, çi jin e çi mêr e”.

-Ew berê-berêda gotine. Niha jî Filîtê cinarê me bi awakî mayin dibêje: “Şêr şêr e, jin jin e, mêr jî mêr e”. Te jî tirê (qey) gotinên meyê pêşiyên hemû rast in. Tu dixwazî ez te ra du gotinên pêşiyên bêjim, ku hev înkâr dikin. Dibê: “Dê bibîne, dotê ber werîne”. Yeke din jî dibê: “Ji dê û bava hezar tule (zaro) dikevin”. Ew çawa bû? Te girte xwe, de îcar here! Kîderê dudê xwe dibêjî, wêderê yeke min û Filît jî bêje.

-Ê, ew jî wekî te yekî tiştênebûyî ye. Ka tu kengê zanî mala te heye, dersên zarên te man, tiştêkî te ser tiştê tune, kotiyol! Çima tu hema wusa xelkê ra gulî, min ra kulî!

-Ê, jinik, tu dixwazî hema ez kêleka te bim, gura te da bim, erê? Ku tu wusa rind wan gotinên pêşiyên zanî,

ezê jî yekê bêjim. Gelê me dibêje: “Mêrê gurra jinê, mişkê terazîne, berxê ber bizîne, hersê jî hesêvanî mirîne”.

-Welle, tu xweşmêrî! Tê xuyanê, tu jî meselên gel rind zanî. De başe, ez te nav heval-hogira, der-cînara wusa bikime robot-sosret ku, tu nuh şanê jina bihesî, bizanîbî, ku jin jî hene, jinkok jî hene. Cî hat jî, ezê xwe bi mesela gel efû bikim, ku dibêje: “Jin mêrê baş dike wezîr, lê mêrê xirab dike rezîl”.

Pêkenîn

-Gelo çima gundê me da şîr, hirî, hêk, post kême bûye?

-Ji ber ku hinek heywanxwedîkirên gund dev ji karê xwe berdane û pirsên gel safî dikin.

XXX

Van dawîya hinekan eraba mina Jabanî (Japonî) dizîne û dibêjin ku, karê xwe pê dikin.

-Mala te ava be! Te haj çi heye? Hinekan zimanê me dizîne û hela bi wî zimanî rojnama xwe derdixin. Tu jî pey çi ketî!

XXX

-Cinarê me kompûtêrek kiriye û pê ra kişikê (şetrenc, şaxmat) dilîze.

-Ew hela çiyê! Ecêba ser ecêbê ew e ku, hinekan xwe ra bavekî nuh peyda kirine û hev ra çend cûre lîstika dilîzin!

Kurdbûn di xerîbiyê de zehmettir e

Bêkes Alp

Em ji welatekî bêxwedî, bêkes, ji Kurdistanê ne. Em ji bajarê Mêrdînê, ji qeza Nisêbînê ne. Em sê xwişk û birakî ne. Newroz, Yekbûn û birayê min Biyan. Navê birayê min ji biyantîya me tê. Navê min jî ji bêkesiya welêtê. Bêkes e. Wek navên din navê min jî bavê min li me danîbû. Ji ber ku bavê min “şoreşger” bû û “welatparêz” bû. Camêro navê min Bêkes danîbû û wek şiklê jiyana me. Ez ne bawer im ku tu însanê xwedî mejî jiyana bêkesiyê qebûl bike. Xwezî ne di xerîbiyê de, lê li welatê me Kurdistanê bêkesî bibûna şiklê jiyana me. Bêkeshîştina zarokan divê ne karê şoreşgera be.

Dema birayê min hat dinê Camêr navê wî danî Biyan û şexsê xwe bi xwe jî bû biyan. Camêro wek karakterê xwe bide nasandin, li welêt yek ji me bi navê “Bêkes” navand û li Ewrûpayê jî yek ji me bi navê “Biyân” navand û di dawiyê de xwe bi xwe bû bêkes û biyan. Baş e astengên bêkesî û xerîbiyê (biyanîyê) çiyê?

Jiyana mirovî ne statîk e û bi her awayî ve girêdayî civaka xwe ye. Guhertina însanan li gor şert û rewşên sosyal û ekonomîk ên civakê dibe. Pêşketina teknîkê bivê nevwê tesîr li ziman, mejî û çanda mirov dike. Eşkere ye ku pêşketina teknîkê û

ekonomiyê tesîr li jiyana sosyal jî dike. Ne ji xwe jî ber vê yekê ye ku civak dikevin forma însanên serdest û însanên bindest. Welatê me Kurdistan jî di bin tesîra pêşketina teknîkê û ekonomiyê de maye. Welatê me jî ber dewlemendiya xwe bûye hedefa mêtîngêhkarên û hatiye talankirin û mêtandin.

Dijmin tenê bi talankirin û mêtandinê nemaye dest bi asimilasyona gelê me jî kiriye. Heya ji wan hatiye xwestine me wenda bikin, me di nav xwe de bihelînin. Heya ji dijmin hatiye xwestiye me ji destên me îzole bike û me tenê bihêle.

Eger dê û bav rewşa îro baş bizanibin û ji talûkeyên pêşerojê agahdar bin dijmin çiqas bi TV, radyo û rojnamên xwe bixwaze me zarokan asimilê bike, wê bi ser nekeve. Dê û bavên zana garantiya spartina Kurdîtiya zarokan e.

Pirsa me Kurdan pirseke netewî ye. Bi ya min helkirina pirsê sosyal û aborî divê di baza netewî de be. Dê û bavên me divê berî her tiştî hîsa netewayetiye di dilê me zarokan de xurt bikin da ku zarok xwe biyanî hîs neke û hêdî-hêdî ji miletê xwe dûr nekeve.

Kurdên ku di dibistanên dijmin de dixwînin ji ber nezaniya netewayetiye hêdî-hêdî xwe wenda dikin û ji miletê xwe re dibin biyanî û ji biyanîya zêdetir dikevin kompleksa. Dem tê bi yekê/yekî biyanî re dizewi-

cin. Bi ya min ev ne bûyereke şaş e. Dema dilê mirov dikeve yekê/î pir normal e ku bi wî/wê re bizewice. Lê belê pêşî bi yeke Kurd re bizewice zarokan çêbike, derkeve xerîbiyê û xwe bi xwe jî bîr bike û têkeve pey jinên biyaniyan ne bûyereke normal e. Li vir ez dixwazim mînakêk ji jiyana xwe, ji jiyana malbata xwe bidim. Dema bav û diya min zewicîn, diya min 17 salî bû. Wê bi her awayî fedekarî kir da ku bavê min di têkoşîna xwe ya “Kurdîti” de rehet be, tu asteng jê re dernekeve. Lê pir mixabin bavê min hem xwe hem jî derûdora xwe xapand û bi jiyana xwe ya biyantîyê jî vê yekê îspat kir.

Jinên Kurd bi piranî nexwenda ne. Şertên me yên civakî û çandî rê nedaye jinên Kurdan ku ji xwe re bixwînin û bibin xwedî azadiya aborî. Dema jin di warê aborî de azad be nakeve bin minneta mêran. Kêmasiya diya min tenê nexwendabûna wê ye. Lê gelo dibe ku însanê ku xwe “şoreşger û welatparêz” dide nasandinê vê kêmasiyê di xerîbiyê de bide rûyê jina xwe û berê xwe bide û here? Li gor Camêro diya min “cahil” e, “nezan” e. Dayika ku çar zarokan bigehîne, perwerde bike û wan bi hîsa netewî mezin bike, bi ya min ji hezar Kurdên xwenda çêtir e.

Helbet ez ne li gel jinên Kurd ên ku dikevin kompleksan û tadayî û neheqî li mêrên xwe dikin. Ev yek jî şaş e û ne li gor karaktera me ya netewî ye.

Ji bo min tiştê herî bi balkêş guhertina mêrê Kurd ê bi yeke biyanî re zewicî ye. Mêrê Kurd ku dema bi jina xwe ya Kurd re ye tu maf û huqûqa jina nas nake lê ku bi yeke Ewrûpî re dizewice 180 derece tê guhertin. Ma gelo ev e pêşketin?

Diya min jineke welatparêz e. Di kar û barê siyasî de cîh ne girtiye lê tucaran nebûye asteng ji bo kar û barê siyasî yê bavê min. Eger, sebaba berdana diya min siyasî bûna hewcedariya vê nivîsê nedibû. Lê xuya ye Camêro bi gazinên “cahil” û “nezanbûnê” berê xwe da û çû û roj jî rojan jî pirsê zarokên xwe nekîr.

Li Romanyayê dest bi jiyaneke nûh kir. Bi ya min ev jiyana ne jiyaneke “nûh” lê jiyaneke tarî ye. Mêro jî xwe re yeke Romanî anî kir taca serê xwe. Tê guhê min ku dibêje: “Jinên biyanî ji jinên Kurdan çêtir in”. Kesê ku van gotina dibêje kesê xwe wendakirî ye. Camêro gotina Ehmedê Xanî jî bîr kiriye. “Her giya li ser koka xwe şîr dibe”. Kesê ku ji koka xwe biqete dibe mehkûmê wendabûnê. Bi ya min jinên Kurd jî hemû jinên dinyayê çêtir in, ji herkesî zêdetir layiqî rûmet û hezkirinê ne.

Savaşa tam hız!

Haber Merkezi- Devletin, Kürt köylerine yönelik saldırıları sürüyor. Şırnak'ın merkeze bağlı Bestka Mersiye (Ikizce) köyü devlet güçleri tarafından basıldı. Köylüler hayvanlarını, biçtikleri ekinleri ve eşyalarını alma fırsatı verilmeden köylerinden kovuldular. Zorla göç ettirilen köylüler çevre il ve ilçelerdeki yakınlarının yanlarına sığınmak zorunda kaldılar. 28 Haziran'da Ikizce köyü yakınında bulunan tabura, gerillalar tarafından düzenlenen saldırı sonrasında gerçekleşen köy baskını ile, devlet güçleri, gerillalar karşısındaki zayıflıklarının intikamını köylülere işkence yaparak, köyü boşaltıp yakarak almaya çalıştılar.

Devlet güçlerinin ağır silahlarla gerçekleşen saldırısında Yahya Bilgi (45) isimli köylü yaşamını yitirirken, Bahar Bilgi(3), Heznê Bilgi(15), Reşit Bayat(40), Koçer Bayat(15), Celal Bayat(12), Süleyman Cavlak(16) ve ismini öğrenemediğimiz iki kişi de yaralandı. Baskından sonra gittiğimiz Ikizce'de, 8 köylünün de devlet güçleri tarafından gözaltına alındığını öğrendik. Gözaltına alınanlardan isimlerini tespit edebildiklerimiz şunlar:Naci Cavlak, Sadık Uysal, Ömer Kotan ve Musa Osman.

ULUDERE-ŞIRNAK

Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Işıklar köyünde odun toplamakta olan işçiler, 2 Temmuz'da devlet güçlerinin saldırısına uğradı. Bu saldırıda da Hikmet Aykut isimli genç yaşamını yitirirken, Mehmet Efe, Hacı Kara, Halit Kara ve Mehmet Dindar adlı köylüler de yaralandılar. Yaralılar Şırnak Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alınırken, durumu ağır olan Mehmet Dindar, Diyarbakır Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

KOZLUK-BATMAN

Devlet güçleri, Kozluk ve Sason bölgesinde yürüttükleri operasyonlarda da terör estiriyorlar. Gümüşörgü (Tımak), Yedi-bölük (Mişrita) ve Sêbanê köylerine 8 ve 9 Temmuz günlerinde düzenlenen baskınlarda da ağır silahlarla yapılan saldırılar sonucu birçok ev hasar gördü,

bazı evler de yandı.Kayadibi (Manera) köylüleri ise, köyü boşaltmaları aksi halde köylerinin de diğer köyler gibi yakılacağı yönünde tehdit edildiler.

Kozluk'un Tuzlagözü (Melafe) nahiyesine bağlı Nawala köyü ile Meryê mezarının da, çevrelerinde bulunan ormanlık alan ile birlikte ateşe verilerek yakıldığı, bölgeden gelen haberler arasında.

DARGEÇİT-MARDİN

Mardin'in Dargeçit ilçesine bağlı Çelika Aliyê Remo köyü jandarma karakoluna 2 Temmuz'da gerillalar tarafından düzenlenen baskında 16 askerin öldürülmesinin ardından, devlet güçleri çevre köylere yönelik yoğun bir saldırı başlattı. Özellikle karakolun bulunduğu Çelika Aliyê Remo köyü tamamen harabeye döndü. Devlet güçleri, köye yaptıkları saldırıdan sonra köylüleri toplayıp köy dışına çıkardılar. Köyden uzak bir yere götürülen köylülerden Dikran Kavakçioğlu(70), Mehmet Kavakçioğlu(60), Zafer Akkurt(28), Süleyman Erol(60), Mahmut Erol(9), Alaattin Acar(29) ve Fahrettin Acar(18) kurşuna dizilerek katledildiler. Olay, basına 9 "terörist" in ölü ele geçirildiği biçiminde yansıtıldı.

DERİK-MARDİN

6 Temmuz akşamı Mardin'in Derik ilçesinde resmi kurum ve kuruluşlara karşı gerillalar tarafından saldırı düzenlendi. 1 gerillanın öldürüldüğü çatışmaların ardından, devlet güçleri, Derik merkezinde rasgele ateş açarak çevreyi taradılar. Devlet güçlerinin saldırıları sonucu birçok dükkan tahrip olurken, Tepebağ mahallesinde bazı vatandaşların ekinleri de ateşe verildi. Daha sonra başlatılan operasyonlarda ise DEP ilçe başkanı Veysi Karagül, DEP ilçe yönetim kurulu üyesi Mehmet Güneş ve IHD Derik temsilcisi ve DEP ilçe yönetim kurulu üyesi Mehmet Gökalp'in da aralarında bulunduğu çok sayıda yurtsever gözaltına alındı. Gözaltına alınanların çoğu Mardin Tugayı'nda işkenceden geçirildikten sonra serbest bırakılırken, adı geçenlerin gözaltı durumu devam ediyor.

Medya susturulamaz!

yayınladığı basın açıklamasında, gazetemeze yönelik baskı ve uygulamalara bir kez daha dikkat çekti, "gazetemiz ve özgür basının adeta mayınlı bir tarlada çalışmalarını" sürdürdüklerini belirtti. Açıklamada MGK'nin son kararlarına değinilerek devamla şöyle deniliyor: "Kimi basın-yayın organlarına da yansıdığı gibi tehlike çanları sadece özgür basın için çalmamakta, kirli savaşın gönüllü savunucusu olmayan her basın-yayın organı, yazar ve gazeteci hedef haline gelmiş durumda.

"Bu inançla Mahmut Metin arkadaşımızın tutuklanmasını şiddetle protesto ediyor; kendisine demokratım diyen her kurum, kuruluş ve kişiyi daha vakit varken, genelde kirli savaşa ve özelden basın-yayın organları üzerindeki baskılara karşı aktif tutum almaya çağırıyoruz."

Gazetemiz baskıya girdiğinde gazetemeze ve diğer basın-yayın organlarına yönelik baskı ve uygulamalara duyulan tepkiler sürüyordu.

KAMUOYUNA

10 Temmuz 1991 Tarihinde devletin karanlık güçleri tarafından katledilen VEDAT AYDIN'ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ayrıca insanlık ayıbı katliamlar, talan, yıkım ve köyboşaltmaları tüm hızıyla devam etmekte.

Devlet ve güdümündeki gözü dönmüş barbarlar dün Sivas'ta 37 demokrat ve aydını katletti. Dargeçit'e bağlı "Çelikkê 'Eliyê Remo" köyünü ateşe verip 8 köylü yu kurşuna dizdiler. Buna benzer yüzlerce köyümüzü boşaltıp insanlarımızı katletmeye devam ediyorlar.

Bu insanlık ayıbının bir an önce durdurulması için tüm Kürt ve Türk halklarını duyarlı olmaya çağırıyoruz.

DISK
Genel-İş Sendikası
8. Bölge Başkanlığı

DISK
8. Bölge
Temsilciliği

Mûçink Amadekar: Bawer Andok

ISMET SEZGIN BÛ SERGÎN

Wezîrê Karê înfazê Ismet Sezgin bû sergîn û çû ber golikan.

Ismet Sezgin ê Kurdnîjad ê ji cîsnê kewê yê neyarê qewmê xwe bû sergîn, lê hê gelê Kurd li ser xwe û di ber xwe dide.

Aqûbeta Ismet Sergîn li serê Hikoyê Çeto qeda lê keto û Necmetin Necewherî be.

Not: Ew kesên ku dixawzin zivistanê Ismet Sergîn di sobayên xwe de wekî ardû(şewat) bişewitînin û xwe li ber sergîn germ bikin, bila ji kerema xwe re li Servîsa Sergîn a Mûçinkê bigerin.

DEWLETA TIRK JI RONAKBÎRAN HES DÎKE

"Miletek ku qîmetê nede huner, tê wê manê ku Rehek wî yê jîyanê qetiya ye"

Misto Kemal Zirto

Dewleta tirk qîmet û rûmetek mezin dide huner û hunermendên xwe.Ji ser vê yekê ye ku ew di yek derbekê de 37 hunermend, ronakbîr û nivîskarî dişewitîne.

Maşallah birayên me yên misilman jî êdî li benda ceznimê(dojehê) dinya wî alî nasekinin. Kîngê ku dilê wan dixwaze bi yek dendikek miftikê(kibrît) agirê dojhê çêdikin.

HATE DEWRA MADAMAN

Li Tirkîya ku baca(vergi) herî pîr ji alî xwediyê kerxanê Madam Manûkyan de tê dayin, Qîza Bavo Madam Çiller bû serokwîr.

De ka em çi bibêjin, "Hate dewra Ehmedê..." li paş ma. Êdî ji îro pê ve meqam ewha ye:

Hate dewra madaman
Nema karê zilaman.

BADÎNO HA BADÎNO

Mêrik di çiyayekî gellek asê de gayê xwe derbas dikir. Çima ji nişka ve piyê ga neşemîtî û ga gêr nebû! Mêrik bi lava û bi zarî dest bi duayan kir û ewha got:

-Ya Kalê Şêx Badîn! Ya Kalê Şêx Badîn!.. Ya Kalê Şêx Badîn!..

Camêr çiqas li Kalê Şêx Badîn kir hewar jî gayê wî nedisekinî. Ga di kendal de teqle li ser teqle davêt û êdî xelasiya wî ne mumkun bû. Pê re hat hişê mêrik ku di vî çiyayê asê de Kalê Şêx Badîn xwe bide ber ga, dê ga li wî jî biqelibê û bi xwe re bibe. Mêrik dev ji duakirîne berda û ewha qêriya:

-Şêx Badîno xwe bide alî, ga li te qelibî! Şêx Badîno xwe bide alî, ga li te qelibî!..

Ölüme karşı savaşmaktır yaşamak

Amaç edinmektir

Ve elbette ölmesini bilmektir dolu dolu yaşamak

RİZGAR (HÊVÎ YILDIZ)

ve 17 Özgürlük Savaşçısı

Siz, sömürgeci düşmana karşı şehadet ettiniz.

Yaşamı kavganızla onurlu kaldınız.

Kavganız kavgamızdır. Kavgada yaşayacaksınız

GIYASETTİN YILDIZ

Li Navenda Çanda Mezopotamya pêşengeha Fevzi Bilge

“Zembîlfiroş lawikê biyanî Kerem bike, were vî banî”

Wênekarê Kurd Fevzi Bilge, di nav rojên 19.6.1993'an û 4.7.1993'an de wêneyên xwe li Stenbolê li Navenda Çanda Mezopotamya raxist. Lê di vê pêşengeha Fevzî Bilge de ne bi tenê wêne hatibûn raxistin, di vê pêşengehê de peyker (heykel) jî hatibûn raxistin. Bi rastî jî tiştên herî balkêş ên vê pêşengehê peykerên Fevzî Bilge bûn. Nemaze peykerên Zembîlfiroş û Kevirê 49'an bala hemû temaşevanên pêşengehê dikişandin ser xwe. Di pêşengehê de hem peyker û hem jî wêneyê Zembîlfiroş hebû. Wêneyê Zembîlfiroş û Xatûnê ji peykerê Zembîlfiroş kêmtir nebû. Xatûna bejnirav di wêne de bi camêrî sing û berê xwe ji Zembîlfiroş re vekiribû û te digot qeyê dibêje:

**Zembîlfiroş lawikê biyanî
Kerem bike, were vî banî**

Lê belê ew Zembîlfiroş ê ku ji ruyê wî de nûr dibare, di wêneyê Fevzi Bilge de jî bersîva evîna Xatûna bejnirav nedida. Ne helbesta Mele Ehmedê Batê ya ku evîna Xatûnê û Zembîlfiroş nemir kiribû û ne jî wêneyê Fevzi Bilge dikaribû Zembîlfiroş bikişîne evîne.

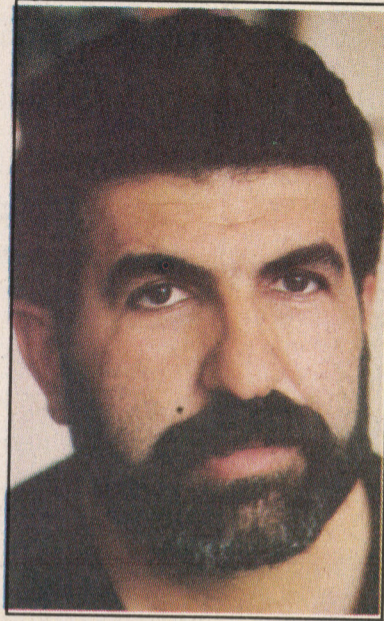
Di nav peykerên Fevzi Bilge de kevirê 49'an fermana me Kurdan bibîr dianî. Herwekî tê zanîn ev kevir di nav Tirkîyê û Kurdistanê Başûr de “sînor” e.

Fevzi Bilge yê ku bi wêneyên xwe dihat naskirin, vê carê bi peykerên xwe jî derketibû pêş temaşevanan. Me jî ji bo xwendevanên Medya Güneşi, li ser pêşengeha wêne û peykeran çend pirs ji Fevzi Bilge kir.

Medya Güneşi: Ji vê pêşengeha te re eleqeya temaşevanan çawa ye? Tu ji çûyin û hatina temaşevanan memnûn î?

Fevzi Bilge: Gelek mixabin ew eleqeya ku em hevî dikin tune. Ez bi xwe li Kurdistanê Başûr jî geriyam û min dît. Li wê derê ji xebatên

**Fevzî Bilge,
bi nûjeniya
peykerên
xwe temsîla
têkiliyên
navbera
Kurdistanê
Başûr û
Bakûr dike.**

hunerî re elaqayek baş heye. Li bakûrê Kurdistanê em vê germiyê nabînin.

M.G: Bi qasî ku em dizanin te berê jî çend caran pêşengeh vekiribû?

F.B: Heta niha min bi hin hevalên din re 11 caran pêşengehên hevbeş li Diyarbakir û Stenbolê vekir. Lê cara duwemîn e ku ez bi serê xwe pêşengehekê vedikim. Ez dixwazim ku xebatên xwe yê pêşengehî bidomînim û di mehên pêşiya me de herim Diyarbakirê.

M.G: Xebata te ya li ser peykeran çawa dest pê kir, em te bi wênekarî nas dikin, çawa bû te dest avêt peykeran?

F.B: Di gera xwe ya li Kurdistanê Başûr de ez rastî gelek wênekar û peykeran bûm. Xebatên peykersazî li ser min jî, daxwaza çekirina peykeran peyder kir. Bi alîkariya çend peykersazên Kurd, li wê derê min çend nimûne çekir. Ez dixwazim viya jî beyan bikim ku hevalên der û dora Medya Güneşi di vê gerra min a Kurdistanê Başûr de ji min re gelek alîkarî kirin û ez bi wênekar û peykersazên Kurd re dam naskirin.

M.G: Te li Kurdistanê Başûr bi kîjan wênekar û peykersazên Kurd re têkilî danî û ew nas kir?

F.B: Min gelek hunermendên

Foto: Medya Güneşi

Ev yek ji peykerên herî balkêş bû

Kurd nas kir. Di nav vana de bi taybetî ez dikarim navê Felah Osman, Peykersaz Aştî Mehdî, Ezîz Selîm û Silêman Şakir bidim. Bi rastî jî van hevalan gelek alîkariya min kirin û min jî ji xebatên wan ên hunerî îstifade kir. Hunermendên Kurdistanê Başûr dixwazin ku xebatên xwe li Kurdistanê Bakur jî rabixin, lê belê dewleta Tirk di vî warî de astengan derdixe.

M.G: Tu yê bikaribî xebatên xwe yê peykersazî bidomîni?

F.B: Ew kesên ku hatin vê pêşengeha min, peykeran gelek ecibandin û vê ecibandina wan jî ez bêtir teşvîk kirim. Ez di wê baweriyê de me ku ez dê xebata xwe ya

li ser peykeran bidomînim.

M.G: Di xebatên we yê hunerî de astengên ku derdikevin pêşiya we çi ne?

F.B: Di raxistina pêşengehan de em rastî gelek astengan tên. Herwekî hûn dizanin em nikarin van xebatên xwe di avahiyên dewletê de rabixin. Heke sazgehên me yê netewî hebûna, me dê bi hêsanî bikaribûya xebatên xwe rabixista.

Vaye bû 11 pêşengeh em vedikin; lê belê ronakbîrên me di vê pîrsê de qet hasas nînin. Xebatên me yê hunerî nayên nirxandin û rexnekirin. Halbûkî diviyabû ku ronakbîrên me di vê pîrsê de hasas bûna û li xebatên me xwedî derketina.

MEDYA
GÜNEŞİ.

Sahibi: Cemal Özçelik *Genel Yayın Yönetmeni: Osman Aytar *Yazışleri Müdürü: Mahmut Metin *Diyarbakır Temsilcisi: Hamdullah Akyol *Ortadoğu

Temsilcisi: Ahmet Cemal *Güney Kürdistan Temsilcisi: Azad Şatehî *Avrupa Temsilcisi: Halim Can *Muhabirler: Bavê Azad, Mahmûdê Malazgirtî (Almanya) *Cumali Gökalp (Hollanda) *Ferman Seyid (İngiltere) *Ahmet Yüzer (Norveç) *Rojen Xerzî (Fransa) *Serdar Dicle (Rusya) *Baran Jiyan (Yunanistan) *Genco Hasan (Bulgaristan)

Yönetim Yeri: İnebey Mah. Valide Camii Sok. No: 50, Kat: 4 Aksaray-İstanbul / Tel 530 68 31 Faks: 631 25 15 *Diyarbakır Bürosu: Güçlü Pasajı Kat: 3 Dörtüol-Diyarbakır/ Tel-faks: 21 80 74 *İzmir Bürosu: Cumhuriyet Bulvarı Konak İşhanı No:24, Kat: 8/806 Konak-İzmir *Avrupa İlişki Adresleri: H. Can.

Box:15216 161 15 Bromma-Sweden; M. Malazgirtî, Amande Str. 58, 2000 HH 56 Germany

Abone Koşulları: Yurtiçi/ 1 Yıllık: 130 000 TL; 6 Aylık: 75 000 TL; Yurtdışı/ 1 Yıllık: 75 DM, 50 \$ *Yurtdışı Fiyatı/ İsveç: 15 SKR, Danimarka: 15 DKR, Norveç: 15 NKR, Almanya: 5 DM, Fransa: 15 FF, İngiltere: 2 Pound, İsviçre: 4 Sfr, Hollanda: 3 Florin

Hesap No: Cemal Özçelik, Yapı ve Kredi Bankası, İstanbul Beyazıt Şubesi, 0101322-6 Nolu Hesap *Dizgi: Şilan Dizgi * Sayfa Düzeni: Arif Zêrevan *Baskı: Aydınlar Matbaacılık